

Människor med koll

En bok om konsten att få ordning på sitt liv

Torbjörn Gustafsson

Förord

Att få ordning på sitt liv

När jag är ute och promenerar på stan eller sitter på ett café så ser jag ofta personer som ser ut att ha sån ordning på sitt liv och allt som hör där till. Ni vet, personer som sticker ut lite från mängden på grund av sitt utseende, klädsel, eller helt enkelt sin attityd. Och i samma ögonblick som jag ser dessa fantastiska människor blir jag också fruktansvärt avundsjuk. Varför ser inte jag ut så där? Varför gör inte jag så? Varför har jag inte sån koll på mitt liv? För att skydda min vacklande självkänsla önskar jag också i samma stund att alla dessa fantastiska människor bara har en tunn fasad av självsäkerhet som döljer ett ännu osäkrare inre, än vad jag har. Jag fantiserar därför ofta ihop historier om dom, där de blottar sina brister och på så sätt får mig istället att framstå som den som har koll.

I den här boken har jag samlat några av alla dessa intressanta människor, tillsammans med mina vilda fantasier. Fantasier som jag, så här efteråt, noterar är saker som jag själv redan har gjort eller med största sannolikhet kommer att göra. Men det är väl så det är. Man lär känna sig själv genom andra. Ibland önskar jag också att jag var modigare och mindre introvert än jag är och därmed kunde gå fram och kolla om fantasierna stämmer. Men det kanske och andra sidan är tur. Man vill ju inte sära någon med sina hemska tankar.

Jag märkte också, när jag jobbade med boken, att många av fotografierna blir mycket bättre när det finns en berättelse till. Man säger ju att en bild säger mer än tusen. En bild med en berättelse måste ju därför, med sund logik, säga mer än miljoner ord, eller hur? Jag hoppas också att boken kan ge dig som läsare lite bättre självförtroende, nu när du får se vad jag brottas med i min vardag. Jag vill också varmt rekommendera detta sätt att studera din omgivning. En perfekt hobby när du sitter och väntar på bussen.

// Torbjörn Gustafsson

PS.

Jag vill tacka alla ni fantastiska människor som är med på fotografierna i den här boken. Utan er hade detta inte varit möjligt. Jag hoppas också att ingen av er tar illa upp eftersom det är jag som har alla dessa nojiga tankar och livsproblem, inte ni. Ni har ju koll!

DS.

© Torbjörn Gustafsson, 2020

Utgiven av TBGFoto

Innehåll

Innan vi gläntar på dörren till det första kapitlet tänkte jag försöka beskriva vad du kan förvänta dig för innehåll i den här boken. Ha bara inte för stora förväntningar. Bilderna är kass och texten konstig men tillsammans kanske de i alla fall fungerar och skänker dig lite glädje och eftertanke. Livet är ju som sagt inte så enkelt som man kan tro, så det gäller att lära sig lite av de som har koll. Jag har sammanfattat mina funderingar i olika kapitel så att du kan riva ut den här sidan och sätt upp den på kylen. På så sätt kanske det blir lättare att inte göra samma misstag som jag och därmed leva livet lite enklare.

Det lilla i livets stora kaos. Det är de små sakerna som avgör.

Minnas livets väsentligheter. Vissa saker är viktigare att minnas än andra.

Konsten att göra fel. Bättre att göra fel än att inte göra någonting alls.

Åldras med värdighet. Använd din ålder till din fördel och inte tvärt om.

Konsten att välja. Om man inte väljer något blir man utan.

Alltid något att fira. Glöm inte bort att fira, det piggar upp.

Ett snyggt yttre. Ditt utseende avslöjar mer än du tror.

Våga vara nöjd. Att våga vara nöjd är inte farligt.

Vårda språket. Den gäller att snacka på rätt ställe.

Man vill så gärna. Att vilja för mycket kan vara ett hot.

Avleda uppmärksamheten. Se till att du aldrig blir ertappad.

Dansa förbi alla problem. Det gäller att ta livet med en klackspark.

Jösses! Det finns alltid ett ord som sammanfattar allt.

Så där ja, då var det gjort. Ordning och reda ska det vara!

Kapitel 1

Det lilla i livets stora kaos

Innan vi kastar oss in i första kapitlet på den här boken måste jag berätta för er varför jag skrivit den här smörjan som du har framför dig och varför jag blir lycklig av kommentarer så som "En fotobok är ju alltid trevligt". Anledningen är helt enkelt att mitt liv är så erbarmligt innehållslöst för tillfället. Som bevis för detta kan jag nämna att det enda som står i min privata kalender just nu är "Sophämtning" som ska ske om drygt en vecka. Jippi, ser redan fram emot detta lugubra evenemang!

Och har ni tänkt på att det här med att gå ut med soporna är inte så enkelt som man kan tro. Speciellt inte när det är sophämtning dagen efter. För då är det jätteviktigt att alla tänkbara sopor verkligen hamnar i tunnan och inte glöms kvar under diskbänken. Det är som om att det är sista gången i ens liv man kommer att kasta sopor och få tunnan tömd. Trots att man vet att filmjölken snart är slut och tetran då ska kastas nästa dag.

Min spaning är att allt beror på att människan har ett enormt behov av att skapa ordning i det kaos som livet innebär. Här är några bevis på min tes:

- Absolut förbjudet att äta från undre lagret i Alladin-asken innan över lagret är slut, eller hur?
- Man planerar sin veckan efter väderlekens femdygnsprognos.
- App, app, app, inte öppna två mjölkpaket på en gång. Inte bra för ordningen i kylskåpet.
- Adventsljusen tändes man från höger till vänster och inte i den ordningen som är bekvämast. Hellre en uppbränd skjortärm än en feltänd ljusstake!

Men jag läste också att vi svenskar inte är så rabiata när det gäller ordning som man kan tro. Att tyskar kräver ordning i varje stund det vet man ju men i en vetenskaplig undersökning läste jag att svenska chefer är ganska coola. Bara var fjärde blir stressad när arbetsdagen krackelerar och det mesta verkar gå åt pipan. Sju av tio anser helt krasst att kaos, det ingår i jobbet. Och jag tror inte det här bara gäller chefer utan alla i det svenska samhället. Kan man ha ordning på de små sakerna som Alladin-askar och mjölkpaket, klara man av det stora kaoset i sitt liv på ett helt annat sätt, eller vad tror du?

Allt detta till ingen nytta

Det finns ju inget värre än när man köpt något dyrt som sedan bara går sönder sådär. För Per-Anders är det precis så. Hans fina tvättmaskin vägrar nämligen att pumpa ut vattnet ordentligt när tvättprogrammet är slut. Tyvärr så har garantitiden precis gått ut så han kan inte bara åka tillbaks till affären med den för att få den reparerad. Snål som han är så vill han heller inte ringa efter en reparatör utan har bestämt sig för att reparera den själv. En bra karl reder sig själv, tjatade alltid hans pappa om, så det måste ju vara sant.

Han tror att det är pumpen som är problemet. Mest för att han är en självlärd mekaniker och inte en dataexpert med finnar och därför inte begriper ett dyft om hur programverket fungerar. Han läste lite om "Factory reset" och "firmware update" på internet men förstod inte så mycket och kastade sig därför istället över pumpen. En enkel centrifugalpump kan väl inte vara så svår att reparera.

Nu ligger hans tvättmaskin helt isärplockad på golvet i hans tvättrum. Svårast av allt var det att få loss trumman men han hade ju inget val eftersom pumpen satt gömd bakom den. Han blev tvungen att bända och bryta lite för att få loss den men nu är det gjort, även om några konstiga plastbitar gick sönder. Han hoppas dock kunna limma dessa med epoxylim när det är dags att sätta ihop den igen.

Per-Anders har här gått ut på en promenad för att försöka få ner blodtrycket. Efter att ha inspekterat pumpen hittar han nämligen inget fel och förstår därför att allt hans slit har varit till ingen nytta. Värst av allt, vilket har gjort att hans blodtryck nu har rusat i höjden, är att han också märker att han inte vet hur han ska sätta ihop maskinen igen. Kan ju inte faen minnas var alla sladdar, skruvar och fästen ska sitta.

Så nu går han här, helt villrådig. Han kan ju inte ringa en reparatör nu, det skulle ju vara alldeles för skämmigt att förklara varför maskinen redan är brutalt isärplockad. Han kan heller inte kasta alltihop och köpa en ny. Det har han helt enkelt inte råd med. Han får väl helt enkelt tvätta för hand tills han har betalat av sms-lånet. Han grämer sig nu också för att han köpte den dyraste maskinen i affären och därför var tvungen ta ett lån på 72 månader. Idiot!

Varför ska livet alltid vara så här? Kan inte någonting vara enkelt för en gång skull?

Vad är det som händer?

Anita och Laura är systrar och har stötta varandra i hela sitt liv. De är alltid vaksamma på saker som de kan råka ut för. Deras mamma Berit har varit en riktigt curling-mamma och som också alltid manat dem till försiktighet i livet, vilket de tagit med stor allvar. Allting började den där kvällen på Liseberg när de tillsammans med sin mamma stod och tittade på den läskiga slänggungan. Deras mamma skyddade dem från mycket när de var små men inte kunde väl hon veta att det var några personer som smugit med sina glassar i karusellen. Glassar som nu satt som en smäck i plytet på hennes stackars döttrar.

Deras rädsla har också gjort att de har svårt att se positivt på framtiden. Om någon t.ex. säger "Idag är det det fint väder", svarar de ofta "Idag ja, men imorgon börjar det gå mot sämre väder igen". Eller om någon säger "Idag börjar bokrean", svara de "Jovisst, men de böcker som är på rea har de höjt priset på veckan innan". På så sätt känner de sig trygga och förändringar blir oftast inte värre än vad de förberett sig på.

De bor kvar i familjens trerummare på söder i Stockholm, mest på grund av att de inte törs flytta nu när deras föräldrar inte längre är vid liv. Båda jobbar också som bibliotekarier på Stockholms Stadsbiblioteket vilket känns tryggt eftersom det har legat där sedan 1928. De trivs också bra med att jobba på lagret i källaren eftersom de då inte behöver ha kontakt med bibliotekets kunder. På senare tid har dock systrarna blivit rejält oroliga för den nya trenden e-böcker, eftersom det inte verkar kräva samma typ av arkivering. Tänk om biblioteket till och med "outsoursar" e-böckerna till något privat företag? Vad ska vi då göra?

Ingen ordning längre

Sven Nykvist, 53, född i Örebro. Hans farfar var den sista sumprunkaren i Nynäshamn och hans pappa ägnade hela livet åt att vara murare i Flen. Det var alla dessa murarslevar som gjorde att hans mamma, höggravid, lämnade Flen och flyttade till Örebro. Sven har också en gång varit gift men hans fru lämnade honom 2002 med motiveringen att hon inte stod ut med att han klippte tånaglarna vid köksbordet utan att städa upp efter sig.

Förra året lämnade även silverfiskarna i badrummet honom. Den enda silverfisken han nu har kvar är den som han vid 10 års ålder smygköpte i kiosken på Eyrabadet, trots att han bara hade klarat provet för baddaren. Egentligen var det inte tånaglarna som gjorde att hans fru lämnade honom utan alla hans insändare till Nerikes Allehanda. Hon tröttnade helt enkelt på att förklara sig för alla i kassakön på ICA, att hon inte alls delar sin makes åsikter.

Det är också hans insändare som gjort att Sven gått utanför dörren den här dagen för första gången på fyra veckor. Idag är det nämligen Hindersmässan i Örebro och han känner att han måste gå ut och se vad de har hittat på för några jävla tokerier den här gången. Sven erkänner i alla fall för sig själv att det var lättare förr att skriva insändare. När alla ungarna sprang runt och kastade stinkbomber och sköt med ärtpistoler i samband med Hindersmässan. Att skriva om att marknadsgodiset har blivit ännu mjöligare och smaklösare ger inte riktigt samma kick. Det är ju för jävligt att det inte är någon ordning på någonting nu för tiden.

Alla dessa prylar som aldrig fungerar

Varför kan telefoner inte bara fungera? Den är ju alldeles ny och helt fulladdad. Elena blir gråtfärdig när hon tänker på det. Fjärde telefonen bara den här veckan. Hon beundrar sin pojkvän som har sånt tålamod med allting. Själv har hon kastat en telefon i backen, bara för att Apple Pay inte ville fungerade och hon därför var tvungen att lämna tillbaka den fina klänningen hon så gärna ville ha.

Det värsta hon vet är att ringa till någon supportavdelning för att få hjälp med alla sina tekniska problem. "Du som kund är viktig för oss. Din plats i kön är 56." Den frasen gör henne galen så när hon väl kommer fram, till någon övervänlig yngling, är hon så arg så hon bara skriker okvädesord i luren som hon sedan direkt ångrar. Nästan alla samtal slutar därför med att hon ber om ursäkt för sin dumhet och att det istället är hennes fel att internetleverantören har kopplat fel så hon inte kan se på TV.

Hennes tålmodiga pojkvän Rickard, säger att hon borde prova att gå i terapi igen för att lära sig hantera sin ilska. Men hon vet att det är lönlöst. Sist blev hon utkastad efter att hon kastat en bok i huvudet på terapeuten. "En jävla bok om hjärnan och nervsystemet gör väl inte mig lugnare och tillfreds med mitt liv!"

Lösningen är kanske ändå, som Rickard också har föreslagit, att hon låter honom ta hand om allt det tekniska och istället koncentrerar sig på de estetiska sakerna i livet. Något som hon är riktigt bra på till skillnad mot Rickard. Deras lägenhet är nog den finaste i hela Stockholm.

Minnas livets väsentligheter

När jag var liten läste min mamma ibland boken "Tant Grön, Tant Brun och Tant Gredelin" för mig och det enda jag kommer ihåg är den där Farbror Blå. Jag har sedan dess ofta funderat på vad det var för en lirare. Varför bodde han där själv med tre tanter? Bigamist? Sektledare?

Anledningen till att vi bara minns vissa saker sägs vara att våra hjärnor bara spar på det som är väsentligt (T.ex. Farbror Blå...) för att det inte ska bli overflow på lagret. Men vad är det då, som gör att man minns vissa saker och glömmer annat? T.ex. så finns det ju en hel musikgenre som heter reggae trots att den enda artist man oftast kan namnge är Bob Marley.

Och har ni tänkt på att vissa saker blir bara bättre och bättre med åren medan andra saker glömmer man. Ta t.ex. melodifestivalen. Vad är det som gör att man minns vissa låtar och glömmer andra? I listan nedan hittar ni mello-låtar som ni säkert känner igen. Dessa låtar var dock inte ens nära att vinna men kommer ni ihåg vilken låt som vann samma år?

- "Sean den förste Banan" med Sean Banan.
- "Livet på en pinne" med Edward Blom (jag älskar skräcken man ser i hans ögon när han i början av låten är tvungen att titta in i kameran).
- "Stad i ljus" med Loa Falkman.
- "Högt över havet" med Arja Saijonmaa (Visst är finlandssvenska ett fantastiskt språk att sjunga på, eller hur?).

Jag dristas till att svara i ert ställe och svarar Nej, med stort N. Må bästa låt vinna stämmer inte ett par år efteråt. Jag tycker därför att vi ska välja ut vinnaren två år senare istället. D.v.s. den låten man fortfarande minns två år senare, vinner och ska representera oss i Eurovision. Smart va?

Hur som helst så verkar det här bara vara något man måste leva med och därför tycker jag att måste vi anpassa samhället mer efter denna princip. Men hur ska vi få oss att minnas sånt man har nytta av som t.ex. när man ska sätta på eller ta av vinterdäcken. Några förslag?

På återseende

Det är den här julidagen som Tony och Micke träffas för första gången på många år. Deras 30-åriga fängelsestraff är nu äntligen avtjänat. Micke hävdar fortfarande att straffet blev oskäligt lång på grund av att tidningen Expressen utsåg dem till Norra Europas värsta gangsters och gav dem namnet kalsong-ligan bara för att de fick ta vad de hade när de glömt rånarluvorna hemma. Micke insisterar också på att han inte visste att distribution av bakpulver i lagom stora portionspåsar var ett allvarligt brott. "Jag såg det ju bara som vilket kneg som helst. Och att vi var tvungna att sänka ner den där juggen i Nybroviken, med fötterna i en tunna med betong, var ju bara rent självförsvar. Annars hade det ju varit vi som hade fått stå där på sjöbotten och gapa efter luft."

Tony däremot har under sin tid på fängelset noga planerat ett bankrån, så att han sedan kan få ha ett vettig liv som pensionär. Han är dock osäker på om han fortfarande kan hantera rekylerna från sin älskade Colt 45 som ligger väl inljudad i en plastpåse under en tegelpanna på kommunhuset i Sveg. Det är också då som Micke berättar för Tony att han träffade en polare, eller snubbe som det heter nu för tiden, på Lidl i veckan som sa att det inte är någon som rånar banker längre. Det där med kontanter har blivit så besvärligt. Nu är det mer lönsamt att tvätta svarta pengar vita med Swish. Micke vet dock inte vad Swish är men känner till att det fanns ett skurmedel som hette Vim när han växte up och antar att det är nåt liknande.

Tony är iallafall skeptisk till Mickes information och misstänker att han hört fel även om batterierna i hans hörapparat är nya. Han föreslår därför att de ska fortsätta samtalet över en kopp kaffe och en saffranslängd som Anna bakat. Anna, som har varit honom trogen, tack vare Stockholmsyndromet, sedan den dagen hon av misstag blev gisslan när Tony skulle stjäla en pall med Kavli räkost på tub från Konsumlagret i Borås. Micke tycker det låter som en bra idé även om han inte riktigt förstår varför man bakar saffranslängd mitt i sommaren.

Vägen mot toppen

Stig-Arne har jobbat hårt i hela sitt liv för att nå toppen. Alltid ställt upp när chefen ringt och bett om hjälp. Alltid varit den som frivilligt tagit sig an de omöjliga projekten. Han är en mästare på att ta sig fram i den politiska djungeln inom affärsvärlden. Han har till och med blivit intervjuad av tidningen Dagens Industri för sitt ledarskap. Allt har gått som på räls enda tills idag då hans fru ringde och påminde honom att köpa den där tavlan till Ingrid. Han svarar att han håller på och tar i tu med det just nu för att undvika den pinsamma sanningen. Hans hjärna är nämligen för tillfället helt tom och han minns helt enkelt inte någon med namnet Ingrid och heller inte vilken tavla hon pratar om.

Men Stig-Arne vägrar ge upp. Om han har lyckats vända företagets resultat från förlust till vinst bara på två år genom att "tänka utanför boxen", så ska han väl kunna fixa en tavla åt den där Ingrid. Han bollar alternativen med sig själv när han åker rulltrappan upp på NK.

- Köp mjölk och istället och trösta sin fru med att han i alla fall kom ihåg det. Fast det kanske inte är en så bra idé när ingen av dem dricker mjölk.
- Köp istället tavlan som han vet att hans fru gärna vill ha och säg att han ändrade sig på vägen hem och nu tycker att de ska spara den och köpa en annan till Ingrid.
- Ljuga om att han istället var tvungen att ta hand om en gammal dam på stan som hade halkat och behövde hjälp till sjukhuset.

Men inget av alternativen är tillräckligt trovärdiga för en man i hans position. Han sätter sig därför i en av fåtöljerna på möbelavdelningen, helt utmattad. Är det verkligen så här han hade tänkt att livet skulle bli? Att jobba alldeles för hårt alla dessa dagar så man glömmer det viktigaste. Sin familj och sin egen hälsa. För visst har hans fru skällt ovanligt mycket på honom den senaste tiden och visst har han glömt både det ena och det andra vilken skulle kunna vara symtom på en tidig demens.

Men det är då han kommer på det. Det är ju Signild, hans dotter, som ska ha den där tavlan med det gråtande barnet. Hur kunde han glömma det efter allt hennes tjat. Stärkt av insikten, reser han sig och går målmedvetet mot utgången. "Stig-Arne is back in town!"

Ångrar inget

- Tänk om det hade funnits sånt här när vi var unga, då hade vi varit oslagbara.

Annika och Gerda har varit kompisar sedan tonåren och har gjort mycket roligt och tokigt tillsammans. Nästan varje helg har de gjort något kul. När det var unga var de ute och dansade nästan varenda kväll. En och annan tur i raggabil blev det också. Deras föräldrar tyckte dock inte det var lika kul eftersom de istället ville att de skulle studera och på så sätt säkrade ett tryggt jobb på Posten.

- Minns du när vi var på Nalen och dansade jitterbug?
- Ja, vad kul vi hade. Vi gjorde ju volter så kjolen åkte upp och med dessa underkläder hade det var en baggis att få nån rik kille på kroken.
- Då hade vi varit miljonärer nu. Ingen hade kunnat stå emot våra kurvor i sådana underkläder.

Nu är det mest långpromenader som gäller, där de pratar om gamla minnen. Ett och annat tokeri hittar de i alla fall på nu också. För ett par månader sedan gick de för att prova på att dansa Sumba. Allt slutade dock med att de trasslade in sig i varandra och därmed stöp i golvet med ett brak. Ambulansen fick tillkallas eftersom Annika bröt lårbenshalsen och Gerda knäckte sin svanskota. Båda är nu lite stappliga men ångrar absolut inte vad de gjort.

Ingen av dem har fått det liv som de drömde om när de var unga. Annika drömde alltid om att vara ofantligt rik och bo på spanska rivieran men istället blev hon tvungen att gifta sig med bibliotekarien Olof, efter att hon blev med barn. Efter 30 års äktenskap har hon nu lämnat honom. Han var helt enkelt för tråkig och i stort sett bara intresserad att att och titta på fotboll. Gerda drömde istället om att bli en känd konstnär som bor i New York. Men efter att bara lyckats få några av sina tavlor utställda på biblioteket i Haninge, tack vare Olof, har hon fått nöja sig med en etta i Jakobsberg och en anställning på Konstfrämjandet.

Ingen av dem har någonsin ångrat vad de gjort och vilka beslut de tagit i livet. Anledningen är att de alltid bevarat de glada minnena och glömt de tråkiga. Eftersom de har haft så roligt tillsammans genom åren har de heller inga problem med att hålla humöret uppe. De utbrister också ofta i sin favoritreplik: Jag ångrar inget!

Skönt utan kunder

Det är tur att Patrik är rik för det kommer inte så många kunder till hans lilla affär. Patrik älskar sin skivbutik, där han är omgiven av allt han verkligen uppskattar i livet. Att sitta i lugn och ro och läsa en god bok med fin musik i bakgrunden är som att vara i himlen. Patrik är därför riktigt glad över att han inte har så många kunder. Han tycker också att många är rätt så besvärliga. Han kan väl inte rå för att skivorna är lite tummade. Det blir ju så när man lyssnar på dom.

Det bästa med affären är att han också får vara ifred från sin fru. Om han läser en bok när han är hemma stör hon honom hela tiden genom att ständigt prata om oväsentligheter. Han säger därför ofta att han har många kunder med väldigt speciella önskemål som gör att han måste jobba över i sin butik. Allt för att få vara ifred och göra det han älskar mest.

Patrik har genom året blivit riktigt duktig på att ljuga för att få vara ensam i sin butik. Förr krånglade han ofta in sig i en rad av lögner för att inte bli avslöjad. En del lögner blev också onödigt komplicerade eftersom han inte riktigt kom ihåg vad han ljög om från början. Idag har han bättre ordning. Han har lärt sig av misstagen och för därför bok över sina lögner. På så sätt kommer han ihåg vilka lögner som funkar och vad han ljugit om tidigare. Han vill ju inte bli avslöjad på grund av att han drar samma dåliga lögn flera gånger. Enda problemet han brottas med nu, är att han allt som ofta glömmer vart han lagt den där livsviktiga svarta anteckningsboken.

Konsten att göra fel

Ibland blir det inte riktigt som man tänkt sig. Oftast är det inte så farligt och man kan enkelt rätta till det. Men bland blir det riktigt fel, som olyckan i Tjernobyl på 90-talet. Tänk om den olyckan hände nu i dagens informationsamhälle, där vi gärna delar med oss av vår vardag. Tänk om Tjernobyl-olyckan hände i samband med att en av medarbetarna ringde in till ett av vår billighetsprogram i radio. Kvällspasset i P4 med Christer Lundberg.

Christer: Jaha, idag så pratar vi om vad vi gör på jobbet och Hasse från kärnkraftverket i Tjernobyl har ringt in. Hej Hasse.

Hasse: Nämen, hej.

Christer: Så du jobbar på ett kärnkraftverk så spännande. Vad gör man där?

Hasse: Nämen, man chillar lite bara.

Christer: Chillar, hur menar du då?

Hasse: Nämen, jag tänkte bara att jag skulle visa hur man testar säkerhetssystemet på ett kärnkraftverk.

Christer: Låter spännande.

Hasse: Nämen, då kör vi igång då! Först så slår jag av automatövervakningen KS-14 och nödstoppet RPTQ25 så här (klick, klick). Annars kan man nämligen inte få upp temperaturen i reaktorn tillräckligt högt för att nödsystemet TS45-k758 ska hoppa in.

Christer: Okej.

Hasse: Nämen, sen shuntar jag ut kylvattnet genom att öppna ventilerna A357, A4513 och B12 (klick, klick, klick)

Christer: Det känns som jag upplevt detta tidigare på något sätt...

Hasse: Nämen, nu är det bara att sitta och vänta på att nödsystemet TS45-k758 ska kicka in. MEN HELVETE, VARFÖR STÄLLDE JAG KAFFEMUGGEN DÄR. Nu är det ju kaffe över hela tangentbordet. Får torka av lite. MEN VAFÄN NU TRYCKTE JAG JU SÅ SAMTLIGA VATTENVENTILER ÖPPNADES. Får kolla i manualen hur man avbryter det.

Christer: Hasse, hur går det? Verkar lite kaotiskt tycker jag, har du allt under kontroll?

Hasse: (Claxon alarm ljuder i bakgrunden) Få se nu... Jag måste öppna kranarna manuellt i block K32-40. Nämen, jag måste lägga ner luren en stund Christer. Ska bara öppna ventilerna Z34-5612 i block K32-40. (Skrammel rassel, pustande. En kraftig dov explosion hörs. Samtalet bryts)

Christer: Ojdå, det där lät allvarligt. Vi får försöka ta reda på vad som hänt. Under tiden spelar vi lite musik. Här kommer Laleh med låten "Det kommer bli bra".

Undra om radio P4 har rapporteringsplikt, rent polisiärt alltså?

Så kan man också göra

Ulf och hans dotter Stina har alltid bråkade om småsaker. Vem det är som ska ta sista tårbiten. Vem som ska betala restaurangnotan. Att den andra har för lite kläder eller för mycket kläder på sig. När Stina försöker korrigeras sin envisa pappas beteende replikerar han ofta med: "Varför kan man inte få göra som man vill? Man gör väl inte automatiskt fel bara för att man är gammal, eller?" Och när Ulf klagas på sin dotters utseende eller på alla hennes tatueringar, svaras hon ofta med: "Men det är så man ser ut nu för tiden, världen har utvecklats sen du var i min ålder."

Kulmen på deras käbblande kom den där dagen när Stina's pappa ringde till henne sent en torsdagskväll och krävde att hon skulle komma och hämta korvarna som han köpt till henne. Hon försökte länge övertala honom att få komma dagen efter istället, när det inte är så sent och vädret är bättre. Han ville dock inte lyssna på det örat eftersom korvarna då skulle bli förstörda på grund av att de inte får plats i kylan. Stina försökte då upplysa honom om att hon inte har bett honom köpa henne några jävla korvar och att han därför får lösa sitt förbannade korvdilemma själv. Han svarade då med att det var jävligt oförskämt sagt, speciellt med tanke på att korvarna var dyra och att därför en stor del av hans sketna pension den här månaden då skulle gå till spillo. Stina gav till slut upp och gav sig ut och körde de fyra milerna i det tilltagande snövädret för att hämta de förbannade korvarna som hon sedan, utan att blinka, skulle kasta i närmaste jävla soptunna. Hon får fortfarande ett sting av dåligt samvete när hon tänker på hur hon drämde igen hans ytterdörr rätt i ansiktet på honom, efter att han hade välkomnat henne med frasen "Men herre gud, har du gett dig ut i det här vädret!"

Nu så här fem år senare har Stina gett upp och går med på vad som helst som hennes pappa säger, för att på så sätt undvika bråk. Hon har också märkt att han inte heller är lika envis som tidigare. Därför låter Stina sin pappa få sista ordet när hon ibland får sin vilja igenom. Vilket nästan alltid blir hans favoritfras "Så kan man också göra, men det är inte rätt!"

Utan gränser

Det går bra nu för Sven Nilsson. Han var ny i branschen för fyra år sedan och är nu redan utsedd till årets clown. Han har svårt att förstå det själv, speciellt efter en sån tumultartad start. Den där olyckliga incidenten på hans första firmafest höll nästan på att sätta punkt för hans karriär direkt. Han är därför evigt tacksam för att Bettan inte gjorde en stor sak av att han helt oskyldigt tafsade på henne där i köket. Hon var rejält arg när hon tydligt förklarade för honom att detta inte alls är vad organisationen för clowner utan gränser handlar om. Smart som han var så ändrade han sitt beteende samt anpassade sig snabbt och vann därför tillbaka allas förtroende.

Idag är han för ovanlighets skull osminkad och är ute för att handla som en vanlig man. En situation som han inte är riktigt bekväm i eftersom sminket annars ger honom en fasad att gömma sin egentliga identitet bakom. Jobbet som clown har gett honom en stadig inkomst men allt rödnäst sminkande har börjat tära på hans vardag. Som årets clown vill man ju visa att clowner också kan förnya sig. Han brottas dock fortfarande med vilka gränser det är ok att kliva över när man är med i den officiella organisationen clowner utan gränser. Han måste kanske bilda en utbrytargrupp för att till slut kunna kliva över de gränser som han anser vara mest begränsande i hans liv. För pajasar utan gränser måste väl det mesta vara tillåtet.

När ska folk lära sig att göra rätt?

För Ove är det där med att göra rätt, en käpphäst. Punktlighet är för honom också en måttstock på om man gör rätt eller inte och har därför blivit en viktig del i hans liv. Om man börjar jobba kl. 8 så börjar man 08:00 och inte 07:59 eller 08:01. Och är det lunch kl. 12 så går man iväg och äter då, oavsett vad man håller på med. Det var därför Ove trivdes så bra med sin anställning i Västerås kommun där han jobbade som skolvaktmästare. Det finns ingen reparation eller snöskottning som inte kan vänta tills på måndag när arbetsveckan är slut. Han tänker med rysning på hur det skulle vara om han istället hade jobbat som hjärnkirurg och hade varit tvungen att slutföra en operation till varje pris även om magen hade kurrat av hunger.

Nu är Ove pensionär och behöver därför inte passa några tider alls, vilket faktiskt känns lite konstigt. Livet har till och med blivit lite besvärligt eftersom det verkar som att det där med punktlighet inte heller är så viktigt för de inrättningar han nu besöker. Hur kan det ens vara möjligt att Claes Ohlson öppnar sin butik en minut efter utsatt tid? Är inte deras dörrarna datorstyrda nu för tiden? Millenniebuggen kan väl inte sitta i så länge, eller?

Värst är det när han behöver komma i kontakt med vårdcentralen. Om de nu meddelar honom att en sköterska kommer att ringa upp honom kvart över åtta så kan det väl inte i alla sina dar var rätt att han får vänta enda till tjugo över. Det är därför inte ovanligt att hans samtal med sköterskan sedan får fokus på punktlighet istället för hans krämpor och att han därför tvingas ringa en gång till för att få ut ett nytt recept på hans blodtrycksmedicin.

Ove har nu på senare år börjat bokföra all tid som går till spillo, för att han måste vänta på andra som inte kan hålla tiden. Det har blivit en hel del som han bokfört sedan han gick i pension. Men det är inte för än idag, när han nu står här i regnet och väntar på att hans lunchrestaurang ska öppna, som han börjar tänka på vad han i så fall skulle göra med all denna extratid. Han som nu har så lite saker att göra och fylla sitt liv med och därför allt för ofta sitter, helt självmant, och väntar framför den avstängda TV'n på att programmet Gokväll ska börja.

Det olyckliga missförståndet

Han. Vladimir Bubkha, gästarbetare från Bulgarien, som kom till Polen för att jobba som byggarbetare nu när alla polska arbetare är och jobbar i den nordiska länderna istället. Hon, Francesca Romano, som kom till Polen för hon ville träffa en riktig robust man vilket hon anser inte finns i Italien. Hon började jobba som servitris på Żarówka Cafe men efter åtskilliga kvällskurser i ekonomi, nu jobbar som Controller på kommunkontoret.

Det var kärlek vid första ögonkastet när hon serverade det där danska wienerbrödet med kaffe en solig dag i april 2012. De flyttade ihop bara fem veckor senare och levde i ett väldigt lyckligt och bekymmerslöst förhållande ända till den där olyckliga torsdagen i november 2017.

Vladimir hade fått ett tvådagars jobb i Ostrava som samma dag hastigt ändrades till att han istället skulle sätta in en ny ytterdörr i chefens villa i Katowice. Men eftersom chefen betalade alla extrakostnader för hotellet så protesterade han inte. Francesca fick samma dag, hals över huvudet också åka till Katowice för att ersätta sin sjuka kollega i en konferens om cirkulära betalningsmetoder. Ingen av dem kontaktade den andre och berättade deras ändrade planer utan tänkte det kunde vara en rolig anekdot att berätta till fredagsmiddagen.

På fredagsmorgonen såg de varandra på håll i frukostmatsalen på hotellet, utan att deras blicka möttes. Han, språkandes med chefens fru som lovat att hämta honom på morgonen. En charmerande kvinna som inte drar sig för att ge en extra kram och kindpuss för att visa sin uppskattning. Hon, tillsammans med en annan konferensdeltagare som hade gått en kurs i att föra sig som en gentleman och gärna ville öva sina färdigheter på henne innan han visade sin fru.

Samtalet på fredagskvällen blev minst sagt besvärligt speciellt med tanke på att Francesca hade varit tvungen att packa ner sina sexiga underkläder i bagaget eftersom de andra låg i tvätten. Vladimir hade också svårt att förklara varför han hade ett stort pussmärke på kinden som han glömt att tvätta bort. Slutet för deras liv tillsammans blev dock den söndagen då hon av misstag kastade hans teddybjörn i soporna. Teddybjörnen som han haft liggande på sängöverkastet sedan han var 5. Det var också samma dags som han erkände att han aldrig tyckt om den Pasta Strozzapreti som hon så kärleksfullt har serverat honom varje söndag sedan de träffades.

Nu, flera år efteråt, tittar de fortfarande åt ett annat håll och på så sätt ignorerar varandra, om de av en slump träffas på någon gata i Krakow.

Åldras med värdighet

Gubbsymtom är ett område som det måste forskas mycket mer i. Idag har vi t.ex. väldigt lite kunskap om vilka symtom som finns för en begynnande gubbålder och när de inträffar. I mina rudimentära analyser har jag kommit fram till att följande är klassiska gubbsymtom, där forskning saknas.

- Gubbnäsa (*Vetus nasus*), d.v.s. näsan börjar rinna vid lägre temperaturer. Händer det alltid när temperaturen går under ett visst gradtal? Eller är det så att det finns en gubbnäsetröskel som höjs med åren så när man är t.ex. 75 så börjar näsan rinna redan vid +15 grader?
- Hängröv (*tentorium asinum*) som övergår i minusröv. Finns det någon koppling med detta och ölmage? D.v.s. ju större ölmage desto mindre röv. Eller finns det en specifik ålder när rumpmuskelnerna förtvinar på grund av att man ätit för många ostbågar? Kan det vara så att den falska marknadsföringen av ostbågar är orsaken till allting? Om man istället skriver majsbågar med ostpuder på påsen istället, kanske problemet är löst, eller?
- Hängpung (*Suspendisse sacculus*) med tillhörande pungsvett. Borde inte pungen bli mindre för varje år eftersom äldre människor inte använder den lika frekvent som när de var unga? När man blir äldre fryser man ju lättare men varför svettas man i så fall mer om pungen? Borde man automatisk också justera pungen i samband med att man opereras för gubbsjukdomen ljumskbräck (*inguen hernia*)?
- Andas med öppen mun (*et aperto ore respirare*). När man blir äldre växer tydligen saker som öron, näsa, etc. fortare än resten av kroppen. Trots det så börjar man i alla fall andas genom munnen med dålig andedräkt som följd. Helt obegripligt.
- Darrig och gaggig (*et instabilitate gaggy*). Varför börjar man darra när man blir äldre? Borde det inte vara tvärt om? Man borde ju vara mindre nervös och ta saker med ro på ett annat sätt, som i sin tur borde göra en mer avslappnad och tillfreds. Men istället gaggas man bara om samma saker, utan att ens kunna sitta still.
- Surgubbe (*iratus est homo*). Det enda som är förståeligt med tanke på listan ovan. Alltså helt begripligt. Ska skaffa mig en käpp som jag ska använda för att peka och peta på sånt som jag inte gillar. Ja, ni vet, andra människor, sällskapshundar, dåligt väder, julpynt och sånt trams...

Ta ut segern i förskott

Nils har aldrig förstått varför man inte kan ta ut en seger i förskott. För om man tittar på en fotbollsmatcher där ens favoritlag leder i första halvlek måste man ju passa på att fira även om de ibland förlorar när slutsignalen ljuder. På så sätt blir antalet firanden helt enkelt fler vilket är viktigt för honom eftersom han är en sån dålig förlorare.

Nisse, som han kallas av sina tråkiga arbetskamrater i block C, försöker alltid pigga upp vardagen genom att tänka positivt. Är han på väg till bussen säger han t.ex. till sig själv att han är nästan framme när han bara kommit halvvägs och därför troligtvis komma missa bussen. Ibland känner han sig till och med som en vinnare även om han inte ens har kommit fram till affären där han ska köpa veckans Trisslott. Det här har hjälp honom att orka med att gå till samma jobb varje dag i snart 40 år.

Men nu, snart 65 år, har energin börjat tryta. Hur ska han orka åldras och lyckas bli en av alla dessa lyckliga pensionärer man ser på reklamfilmerna i TV? Först var det ljumskbräck med efterföljande operation. Sen kom liktor, ischias och ett värkande knä som han bara lyckats hålla i schack genom att överdosera värkmedicinen han får utskriven. Att husläkaren inte tycker det är konstigt att han lyckats tappat bort 10 fulla burkar det senaste året är ett mirakel.

Men idag är det en speciell dag, för efter att ha läst senaste nummer av Bamse vet han hur han ska göra. Kan Bamse lösa sina problem med att göra sina ovänner till sina vänner så kan väl han, Nils Arn-Björn Olsson, göra sin ovänliga framtid till sin vän. Han känner sig nästan lite skamsen när kommer fram till jobbet och ser sig därför osäker omkring. Han vill ju inte bli upptäkt med denna djävulska plan i sitt huvud. Så fort han kommer in på sitt rum ska han stänga dörren och börja skriva ner de tre första och kanske viktigaste fördelarna med att bli gammal.

- Se lagom förvirrad ut så att du kan åka buss, köpa mat och ta med tidningen från Biblioteket utan att betala.
- Strunta i att raka sig och klä upp dig varje dag. Alla har overseende med en gammal gubbes utseende.
- Säg säga sanningen till alla människor som du inte tycker om eller är i vägen för dig, eftersom ingen går till motattack mot en gamling.

Nu känner han äntligen att han är redo för sin pensionering och det måste firas innan något nytt problem dyker upp.

Skeptisk

”Vad ska det där vara bra för?”

När Olof var liten hade man inga mobiltelefoner och klarade sig bra ändå. Man hade heller inga kreditkort, datamaskiner (han är Norrbottning så han uttalar det gärna med ett kraftigt sch-ljud) och sånt trams. I Lapträsk, där han bodde som liten, var tvättmaskin en lyx för snobbar som trodde de var Stockholmare (också det uttalat med ett starkt sch-ljud). Nu bor han här i Arboga och är mer skeptisk till förändringar än någonsin.

Han pratar gärna och länge om hur praktiskt det är att alltid använda sig av kontanter. ”Inte konstigt att ungdomen inte kan hålla ordning på sin lön när de aldrig ser den i verkligheten. Några siffror i en telefon blir ju inte någon klok på.” Varje månad, när han får sin pension, tar han ut hela beloppet direkt i närmaste uttagsautomat. De där bankdirektörerna kan man ju inte lita på och hans pengar ska verkligen inte få användas till någon pengatvätt.

Han läser ofta i morgontidningen om att många äldre personer blir lurade på sina pengar. Det är därför han inte har någon internetbank eller BankID. Han skyddar sig också mot främlingar genom att vara ständig ilsken och vresig. Han svarar i princip alltid med ett kraftigt nej och går åt ett annat håll, när en okänd person tilltalar honom. En stackars pojke som sålde majblommor började till och med gråta, när han bryskt avvisade honom.

På senare tid har han också hört att olika larmföretag ringer på dörren och erbjuder sina tjänster. Vad ska man ha ett larm till när man nästan alltid är hemma och har hagelbössan nära till hands? Han har därför förberett sig och övat på hur han ska skälla ut dom när de ringer på hans dörr. Ingen jävel ska komma här och lura på honom nåt jävla skit (med kraftigt sch-ljud).

Men inte kommer det någon och ringer på hans dörr för att sälja larm. Förövrigt kommer det ingen alls och besöker honom nu för tiden. Men det är väl lika bra det...

Lika som olika bär

När Anders och Johan var små sa alla att de var lika som bär. De hade alltid samma kläder på sig och fick alltid samma klappar till jul. I dag är tvillingarna inte alls lika varandra och lever sina liv efter helt olika filosofier. Hur det kunde hända är ett mysterium för deras mamma Berit men hon misstänker att det är deras pappa som är orsaken. Hon skilde sig från sin från honom i unga år och barnen var bara hos honom en helg i månaden. Men för varje gång de varit hos sin pappa desto mer gick deras liv åt olika håll.

Anders och Johan har alltid dyrkat sin pappa även om de inte träffade honom så ofta. Han har alltid värvat om deras bästa och fått dom att förstå hur viktigt det är att ha en egen vilja och identitet. De misstänker också att han drev detta till sin spets, bara för att reta deras mamma som hela tiden istället sagt att de är starkast tillsammans.

Idag träffas tvillingar bara sporadiskt över en öl eller två och nästan alla gånger går de där ifrån irriterade över hur den andre lever sitt liv.

- Men Johan, vad du har sunkat ner dig sen jag såg dig sist. Går du aldrig till frisören?
- Finns roligare saker att lägga pengar på, som en öl till exempel. Sen vill man ju inte se ut som en finmig tonåring som du. Är du verkligen torr bakom öronen?
- Jag håller mig bara i form så jag lever längre. Känner man sig ung, blir man yngre och därmed lever längre. Man vill ju inte se ut som en jävla jultomte och sedan dö i hjärtkärlsjukdomar. Hur ofta tvättar du dig egentligen?
- Tillräckligt, man vill ju inte förstöra sin persikohy med en massa tvål. Kolla dig själv i spegeln, så ser du hur rynkig du blivit av allt friluftsliv.

Så där håller de på ända till någon blir förbannad och går där ifrån. Oftast är det Anders för han är snålast och kan på så sätt smita från att betala sin öl. Tänk så olika de har blivit även om de var lika från början.

Jag ser ljuset

Edgar läste Astrid Lindgrens "Bröderna Lejonhjärta" om och om igen när han var liten. Fascinerad av att livet inte tar slut när man dör utan att man bara fortsätter in i nästa värld. Han har läst boken så ofta, så han kommer ihåg varje mening och "Ja, Jonatan, jag ser ljuset!" tycker han är den allra vackraste. Nu när han är 95 tycker han att han också börjar se skymten av sitt eget liv efter detta.

På senare år har han dock blivit lite besviken på Astrid. Det står ju inte i boken om man kommer att få energin tillbaka också när man kommer till nästa värld. Edgar börjar nämligen bli lite trött och är inte säker på att han orkar börja om från början igen. Astrid berättade inte heller om ifall kroppen föryngras också. Edgar var nämligen bodybuilder när han var ung och skulle ge allt för att få gå på badstranden igen och spänna sina muskler inför alla beundrare.

Trots rädslan för att livet efter detta bara blir en fortsättning på det ensamma och tråkiga liv han lever nu, missar han aldrig att ta en promenad soliga kvällar som denna. Det borde ju vara lättare att komma till den nya världen ifall man följer ljuset i den gamla. Han vill ju så gärna kunna utropa "Ja, jag ser ljuset!"

Konsten att välja

Jag har alltid haft svårt för att bestämma mig och ju mer det finns att välja på desto svårare blir det. Jag läste att Nestlé har över 25 varumärken för att marknadsföra sina produkter, varav minst 7 för godis. Att man sedan försöker skapa en livsstil runt vissa produkter gör ju det hela inte direkt lättare. Har ni tänkt på att kaffe t.ex. har blivit minst lika komplicerat som vin. Sedan länge har vi ju, tack vare Carl Jan Granqvist, vetat att tanniner kan göra piruetter på gomseglet ifall man inte ser upp. Men att det var lika besvärligt att dricka kaffe har jag inte förstått för än nu. Här är några exempel:

- Om man gör en espresso och sedan fyller på med varmt vatten i koppen så får man en Americano men om man först häller varmt vatten i koppen och sedan häller i en espresso får man en Long Black.
- Man kan bara beställa en enkel Espresso från en riktig barista. Om man vill ha dubbla mängden måste man istället beställa en Doppio. Och om man vill ha en Doppio som inte är så stark som en Espresso måste man beställa en Lungo.
- En Cappuccino får man bara beställa mellan kl. 7 och 11 på morgonen och den ska drickas stående. Allt annat är "big no-no". Jag har dock inte hittat någon fakta om vad som händer ifall man gör en Cappuccino i omvänd ordning. D.v.s. när man gör en Cappuccino ska man först göra en Espresso och sedan hälla i skummad mjölk. Men det framgår alltså inte vad som händer om man gör tvärs om (vilket många automatiska kaffemaskiner gör). Får man en Long White då?

Själv ska jag nog försöka hoppa över allt detta och istället ta mig en vanlig kopp med bonnkaffe och invänta go-fikat.

Varför blir det alltid så här?

Anna Nilsson har alltid haft svårt för att välja. Går hon på restaurang tar det en evighet att välja vad hon ska beställa. "Varför kan det inte finnas restauranger med bara en rätt på menyn?" Nu sitter hon på en pizzeria i stan, tillsammans med hennes väninna Lova. De har precis beställt var sin Calzone och Stina känner att det kanske hade varit bättre ändå med en Caprichosa.

Så har det alltid varit i Annas liv. Så fort hon har bestämt sig för något så sköljer en våg av ångest över henne, vilket gör att hon direkt börjar ifrågasätta ifall hon valt rätt. Om hon ska köpa något som är lite dyrare än en pizza, skriver hon alltid en lista på för och nackdelar för de olika alternativen. Bluetooth-högtalaren t.ex. som hon köpte förra månaden tog henne tre veckor att utvärdera innan hon bestämde sig. Trots detta är hon inte säker på att hon valt rätt och funderar därför på allt lämna tillbaka den igen.

Anna har funderat mycket på varför det alltid blir så här. Hon förvånas också över sin väninna Lova, hur lätt bekymmerslöst hon gör sina val i livet. Hon köpte t.ex. en ny handväska idag som hon inte får ner varken sin plånbok eller telefon i, men hon köpte den ändå. Hon sa att den var snygg och det var tillräcklig anledning för att köpa en ny handväska. När Anna påpekade att hon redan har 32 handväskor hemma i garderoben förstod hon inte riktigt vad hon menade med det. Handväskor kan man ju inte få för många av.

Hon känner att livet är bra orättvist. Det är ju vi som gör noggranna val som har gjort att vi har ett så bra fungerande samhälle. Sen kommer personer som Lova och bara surfars sig igenom livet på det som personer som hon har byggt upp. Det hade ju aldrig funnits goda pizzor, om man inte noggrant valt ut vilka ingredienser som skall ingå. Men egentligen är Stina bara avundsjuk och har börjat väga för och nackdelar med att gå i terapi för sina besvär. Det tar nog minst ett halvår innan hon har bestämt sig för hur hon ska göra.

Lyda order är svårt

Oskar har en hatkärlek till att jobba inom det militära. Det han verkligen älskar är all fysisk aktivitet, speciellt om det är på natten. När han var lite var hans mor lite väl överbeskyddande och hindrade honom från att leka ut all sin överenergi. "Sluta med det där Oskar, du kan ramla och slå dig!" "Nu måste du komma in Oskar, det är så många konstiga människor ute på kvällarna!" Som militär kan han nu ta igen allt som han missat som barn. Längre trodde han att han hade ADHD men efter många läkarbesök har han nu konstaterat, att han bara har ett uppdämt behov av att göra saker som tidigare varit förbjudet.

Det finns många andra saker som är bra med att vara yrkesmilitär. Kamratskapet t.ex. speciellt nu när även kvinnor ingår i hans kompani. Men det finns en sak som han har svårt att hantera. Lyda order. Att blint göra vad en annan person säger åt honom är inte riktigt hans grej. Order så som "Anfall kullen, kallad kullen, två knogar vänster om trädet, kallat trädet. Verkställ!" brukar ofta sluta i ett kabblande ifall det inte är bättre att gå runt kullen och skjuta fienden bakifrån istället för att bli skjuten på väg upp. En dag kommer han att klappa till den där korkade Löjtisen, trots att han gör allt han kan för att undvika detta. Han knyter nävarna runt bössan så hårt han kan, bara för att hålla sig lugn.

Hans dröm är istället att få jobba som upptäcktsresande och hitta ställen på jorden där ingen annan varit förut. Ju farligare desto roligare. Hans flickvän har dock upplyst honom flera gånger att det inte finns några sådana platser kvar längre. Det är därför han, med uppgiven blick, fortfarande marscherar fram och tillbaka utanför Stockholms slott och funderar på varför det är så svårt att välja rätt jobb.

Nu ska fanstyget ut

Det är Albert som är ägare till Scary Tours men han misstänker att det är han som är mest skräckinjagande. Nästa åt fyller han 60 men går fortfarande och funderar på om han valde rätt när han startade eget, istället för att jobba på det lokala bryggeriet. Albert älskar ju öl men det där mikrobryggeriet han har hemma i garaget ger inte riktigt den öl han önskar. Hans vänner säger alltid "en öl går ju alltid ner" när han bjuder på sin hembryggda dryck. Albert är inte dum. Han förstår att det innebär att de inte heller tycker att det är så gott.

Albert har alltid känt att han gjort fel val i livet. Det började redan i första klass när Ulla frågade chans på honom. Han tackade nej för han trodde att han istället hade chans på snygga Susanne, men ack så fel han hade. Samma sak gäller med alla saker han köpt genom åren. Det är därför han har så många oanvända prylar över allt i sitt hem. Det finns dock ett felköp som han är rätt nöjd med, så här 20 år senare. Det är den där 32 tum stora tjock-TV'n som han köpte till fotbolls VM i Frankrike. Strax efter kom ju de första platt-TV-apparaterna ut på marknaden så det blev inte så mycket tittande på den tjockisen.

Anledningen till att han är så nöjd över tjock-TV'n är att han vet hur han ska använda den. Nästa gång han blir riktigt besviken på en fotbollsmatch tänker han vråla "Nä, nu ska fanstyget ut!" och därefter kasta ut tjock-TV'n genom fönstret, mitt framför ögonen på sina kompisar.

Bara titta

Hur kan det finnas så många olika väskor? En väska använder man ju bara när man måste bära med sig något skrymmande. Inte för att visa upp för andra. Det borde finnas en internationell standard för väskor så att människan kan koncentrera sig på det som är viktigt i livet.

Stig-Olof har ingen förståelse för hur modebranschen fungerar. Han går klädd i samma kläder som hans fru köpte åt honom för 20 år sedan. "Varför ska man köpa nytt innan det gamla är utslitet?" Han kan heller inte förstå hur hans fru bara kan gå och titta på väskor här på Hötorget utan att hon planerat att köpa någon. "Vad är det för nytta med det?" "Går till affären gör man väl bara när man ska köpa något, eller?"

Hans fru har en annan åsikt. "Man måste ju titta så man vet vad som finns, den dagen man behöver en väska. Det blir ju så mycket lättare att välja då." Stig-Olof måste erkänna att de ligger något i vad hans fru säger, men det kan han ju inte erkänna. Det är därför han, med sur min, snällt följer med sin fru på alla dessa shoppingrundor.

Alltid något att fira

Har ni tänkt på att det alltid finns något att fira varje dag? T.ex. kanelbullens dag, internationella champagnedagen, Toyota Celica 50 år, etc.

Men trots detta så uppmärksammas inte de riktiga sakerna eller hur? Saker som borde firas:

- Internationella stranddraggare-dagen. En dag för alla tandoorikycklingar på våra badstränder. Glatt påhejade av badbyxtillverkaren Speedo.
- Allmänna spray-tanning-dagen. Skulle kunna kombineras med firandet ovan men kanske bättre i sambanden med den amerikanska valdagen.
- Skitsamma-dagen. Visst vore det skönt med en dag utan pretto. "Du tillhör ju riskgruppen så du måste äta vegetariskt, sluta med alkohol samt motionera regelbundet. Skit i det du!"

Sen finns det ju saker som vi åtminstone borde avstå ifrån en dag om året. Ja, jag vet, vi gör ju det så ofta så det är svårt att avstå bara en enda dag, men vi kan ju i alla fall försöka.

- Anti-rövslickar-dagen (Gäller även hundar och katter)
- Anti-lögn-dagen. En mycket svår utmaning eftersom att alltid prata sanning i stort sett är omöjligt i dagens samhället. Tänk om man ärligt måste svara på frågan vad man gjorde på toaletten i en hel halvtimme.
- Anti-narcissist-dagen. Speciellt riktad mot våra influensers samt andra selfieälskande personer. Våra gym kommer att stå tomma den dagen.
- Anti-härskarteknik-dagen. Vore bra men kommer nog aldrig att kunna genomföras eftersom det kommer att påverka vardagen för våra beslutsfattare, alldeles för mycket.

Men som vanligt önskar jag mig nog lite för stor förändring av vårt samhälle. Jag kanske istället ska vara nöjd med att jag kom ihåg att fira internationella CAPS-Lock-dagen förra veckan.

En spjuver

Ragnar gick med i blåsorkestern för att han älskar festligheter med pompa och ståt. Han tycker att livet borde vara en enda stor fest. Tiden som trumpetare har därför varit helt magisk. Minst en gång i veckan har han spelat på någon stor tillställning med tillhörande efterfest. Han är också en av de mest drivande medlemmarna i blåsorkesterns festkommitté. En riktigt bra efterfest måste ju ha ett bra tema. Förra veckan spelade de utanför kungliga slottet i Stockholm, så efterfesten fick ett kungligt tema. Maskeradbal.

Ragnar kanske ser lite allvarlig och tråkig ut när man ser honom blåsa i sin trumpet men innanför skalet göms det en riktig spelevink. Han är mycket noggrann med att hålla den där strama fasaden under spelningen. Han vill ju för allt i världen inte bli utkastad ur orkestern. Han övar också mycket mellan spelningarna och anses vara en av de bästa trumpetarna i landet, speciellt när det gäller militära marscher. Han har också fått ett antal utmärkelser genom åren för sina kunskaper. Till och med en med från självaste Kungen.

Ragnar har inga problem med allt detta slit. Han jobbar ju också heltid som lokförare, för att få ekonomin att gå ihop. Det är ju på efterfesterna som han får lön för mödan. Så fort han får ett glas i sig blir han som förbytt. Slipsen åker upp i pannan och han börjar dansa på bordet. De flesta tycker att det är lite charmigt att tråkmånsen Ragnar kan släppa lös så här ibland. Alla utom Siv, hans fru, som sedan måste ledsaga honom hem på kvällen. Hennes ilska är dock bara spelad för att hålla masken uppe, för egentligen älskar hon sin man utanför alla gränser. Hon kan inte tänkas sig ett liv utan sin spjuver till man, som gör att livet blir till en fest.

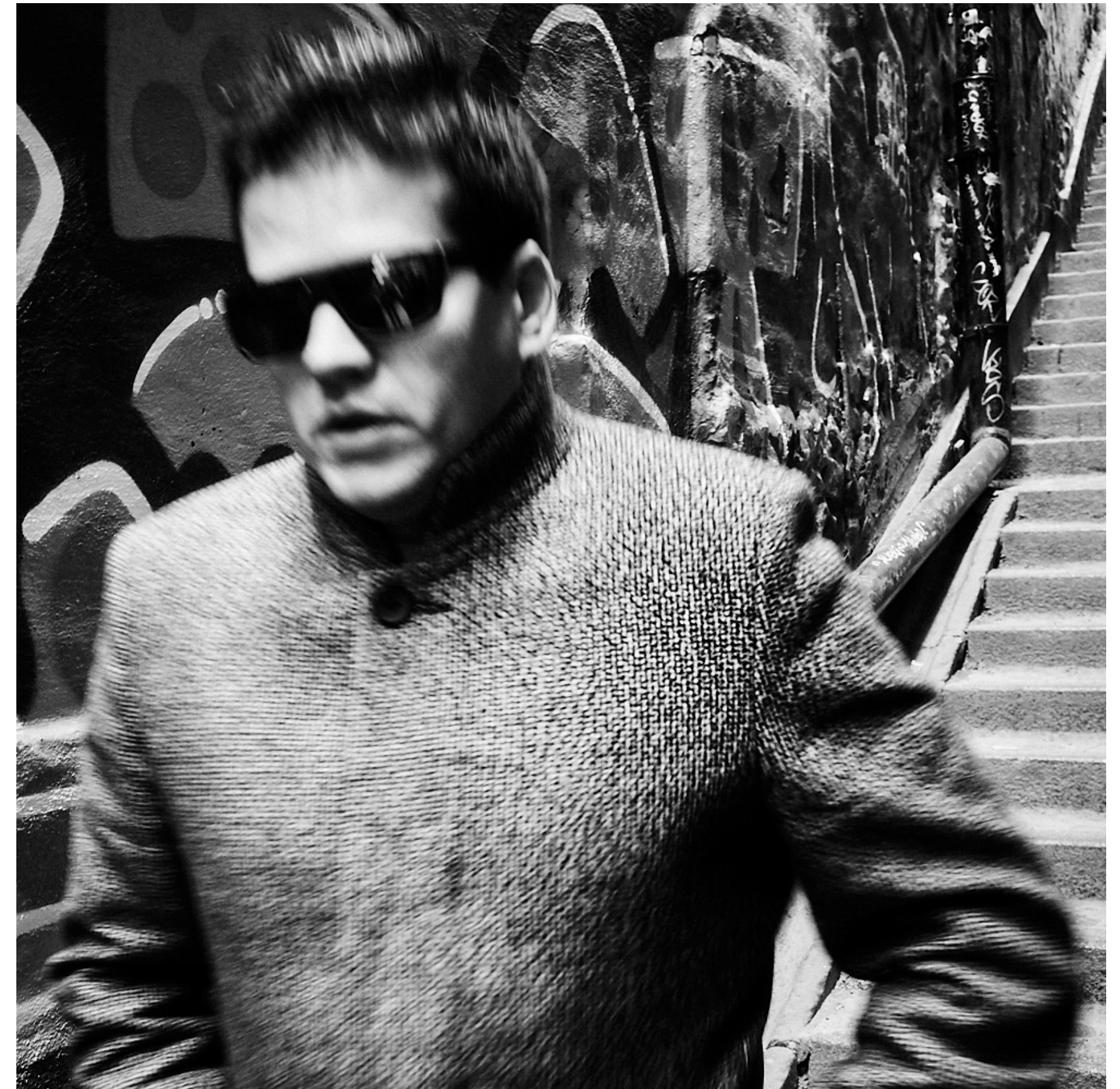

Gary K.

Vad är det med alla kostymklädda direktörer? Har de ingen förståelse för att riktiga konstnärer inte passar in i ett liv med inrutade dagar och tider att passa. Tankar av frustration snurrar runt i huvudet på Garry Karlsson när han lite bakfull skyndar sig ner för trapporna för att för förhoppningsvis komma i tid till sitt livs första möte med en skivbolagsdirektör. Han har dock en stark känsla av att all denna byråkrati bara är enkel formalia på sin väg till evigt festande och berömmelse.

Allt började när han som femåring vaknade en morgon och av någon outgrundlig anledning skrek rakt ut "Im gonna rock!". Hans mamma förbjöd honom samma dag att lyssna på denna "djävulens musik" i hopp om att han en dag istället skulle bli läkare. Det var också samma dag som Gary började tjata på sin pappa att få byta namn. Han heter egentligen Göran men han förstod, trots att han bara var fem år, att hans musik inte kommer att erövra världen med ett sådant namn.

På senare år har han också förstått att han har lyckat skapa en unik musikstil som folk verkligen gillar. Det är i alla fall vad de säger till honom när han fram på småtimmarna tar fram sin gitarr och drar några riff. Investeringarna har också grävt stora hål i hans plånbok men har inte varit helt fruktlösa. Med hjälp av gratis drinkar och spektakulära fester har han lyckats få ihop en ganska hängiven skara av beundrare. Han vet att de kommer att stötta honom i vått och torrt samt ge honom de "likes" som behövs för att nå toppen. Alla pratar om Gary. Gary K. som han nu kallar sig.

Tårtkalas

Gudrun håller ett hårt grepp om påsen med semlor. Två stycken blev det idag och hon ska äta dom själv. På vägen hem surnar hon till för hon börjar tänka på hur hennes man kommer att rynka näsan när hon smäller i sig båda. "Hur kan du äta sådana sötsaker?" "Skrynklar sig inte tungan?" Den här gången tänker hon dock inte skämmas utan med stolthet, demonstrativt äta upp semlorna mitt framför näsan på honom.

Gudrun och hennes man Bosse är egentligen ganska olika varandra och det är ett under att deras äktenskap inte brakat ihop för länge sedan.

- Klart som korvspad att jag ska äta semlor så ofta jag kan. Vill faen inte vara smal som en sticka som du. Man måste ju ha en fettreserv om han blir sjuk.
- Ja, sjuk kommer du att bli. Åldersdiabetes är inget att leka med. Och tro inte jag ska tycka synd om dig då.
- Både min mamma och pappa blev över 90 år gamla trots att de inte motionerade en enda gång och stoppade i sig go-fika varenda dag. Se vad som hände med din pappa. Sprang maratonlopp flera gånger om året och var så smal så han kunde gömma sig bakom en lyktstolpe. Ändå fick han alzheimer och dog innan han blev 80.
- Ja, ja, gör som du vill bara du slutar att gnälla över att du är för tjock.
- Vad då gnälla? Jag kan väl inte rå för att jag är född i Örebro, heller. Och för det andra så äter jag faktisk grönsaker ibland, så det så.
- Att äta morotskaka är inte det samma som att äta en sallad. Men du kanske aldrig har ätit en riktig grönsak så du ser skillnad?
- Jag vet allt hur en morot ser ut. Du visar det allt för väl när du äter dom på morotsjävlarnas dag. Nä tack, tårtkalas vill jag ha. Hur ska man annars stå ut med att leva med dig.

Gudrun har på senare tid gått och funderat på om hon ska begära ut skilsmässa. Hon kanske kunde gifta om sig med bagaren i hennes favoritkonditori. Han verkar faktiskt rätt intresserad av henne. Tänk att få leva resten av sitt liv i en konditors parad.

Bara en liten pruttare

Urban är en självlärd kock. Han klär sig ofta som riktiga kockar gör, även om han bara lagar mat i sitt eget kök. Nu sitter han och väntar på matleveransen från ICA. För ikväll ska det bli fest och han ska laga mat som ska få kockarna på Operakällaren att bli avundsjuka.

En gång var han med i programmet Sveriges Mästerkock. Att han åkte ut tidigt var inte hans fel. De där "expertkockarna" är ju inte kloka. Vadå sälta och smaker som gifter sig? Antingen är det gott eller inte och smakar det inte så bra så har man bara i mer vin. Antingen i såsen eller i gästernas glas. Halvlitersglas ska det vara.

Han största succé var den där festen då han bjöd på Kings Whiskey från Japan, lagrad på en tvåliters plastflaska. Han tänkte bjuda på mat senare på kvällen men först skulle bara ta en liten pruttare. De kom aldrig så långt. Whiskey tog sina offer innan dess. Där kan man snacka om en bra fest!

Kapitel 7

Ett snyggt yttre

Har ni tänkt på att Stålmannen inte längre har sina kalsonger utanför sina triksåerna längre. Varför det?

Mina teorier:

1. Någon har berättat för honom att kalsongerna ska sitta underst.
2. Han går upp en timma tidigare på morgonen så att han inte har så bråttom och därför klär på sig i rätt ordning.
3. Den blå trikån är egentligen hans stålskinn som inte går att ta av. Han har nu skaffat sig en onepiece eftersom han är rädd för att bli förkyld.

Man undrar ju också hur det är att vara stålman när man inte är på uppdrag?

- Kan han verkligen ha en mobiltelefon med ansiktsgenkänning eftersom ingen annan känner igen inom när han sätter på sig sina glasögon?
- Har han nån gång smält ner sina glasögon och satt eld på datorskärmen för att han stirrat för länge på något viktigt mail?
- Har han blivit avslöjad när han hade bråttom och bokstavligen flög ner för trapporna? I så fall, hur tystade han ner det? "I'll give you an offer you can't refuse".
- Har han av misstag lyft hela bilen när han glömde att den var låst?

Och för att inte tala om Batman. Varför har han trikåer men inte Robin?

- Var det för att Batmans dräkt var så töntig så Robbin måste vara ännu töntigare?
- Kostade Batmans trikåer så mycket så pengarna inte räckte till Robin?
- Är Batman en riktig mobbare och tvingar Robin att gå utan brallor?
- Har Robin nån gång blivit utslängd från Mc Donalds för att han inte haft brallor på sig?

En annan kalsongkalle att fundera på är ju Hulken. Varför köper han inte skjorta och byxor på samma ställe som han köper sina kalsonger? Bättre stretch får man leta efter. Är det möjligen banlon från Trikåby?

Den glade skräddaren

Att stryka är det bästa som Assar vet. Han kan stå i timmar och bara stryka samma skjorta tills den blir så perfekt att inte ens en diktator skulle klaga. Han säger att det ger honom en sådan sinnesro att bara stå där och föra strykjärnet fram och till baka och platta ut minsta lilla ojämnheter. Han stryker inte bara kläder utan andra tyger så som mattor, gobelänger och soffor som behöver slätas ut. Allt ojämnt stör honom och måste rättas till. Hela hans vuxna liv har han hållit på så här. Han är ingen curlingförälder eftersom att sopborstar inte slätar ut. Han är en strykjärnsförälder. Inga ojämnheter ska finnas vägen för hans barn. Allt har varit platt och välstruken i deras uppväxt. Om någon var dum mot dem, ryckte han ut med sitt strykjärn och klippte till.

Idag jobbar han på ett modehus i Stockholm och där tar han hand om kläderna innan de ska upp på catwalken. Ibland blir han sugen på att släta ut modellerna också eftersom de är så magra så att skelettet syns och gör dem lite väl ojämna. Men smart som han är så håller han strykjärnet borta och istället rekommenderar dom att ta tjocka lager av foundation även på andra delar på kroppen än ansiktet. Han älskar verkligen sitt arbete. Allt blir så platt och fint.

Idag är en svår dag eftersom hans byxor har blivit så skrynkliga av all stress. Han hinner helt enkelt inte att rätta till det eftersom han måste bli klar med dagens kollektion innan han går hem. Det kryper i honom men han står ut, för i kväll händer det något extra spännande. Han har nämligen gått med i en förening och ska gå på sitt första möte med medlemmarna i "Flat Earth Society".

Goth eller ej, det är frågan.

När Sofie växte upp spelade hennes föräldrar ofta "The Damned", "Siouxsie and the Banshees" eller "Joy Division" på stereo-racket i vardagsrummet. De lyssnade också på "Bauhaus" och berättade med stor inlevelse för sina vänner om hur kul det var när de var på klubben Batcave i London, sommaren 1982. Sofies föräldrar hade egentligen inte tänkt att gå dit utan råkade bara slinka in mest av en slump. De spelade ju deras favoritmusik och eftersom de inte hade något annat att göra, den där sista kvällen på deras enda utlandsresa, gick de in. Det var inte för än långt senare som de förstod att de varit på en legendarisk klubb för Gothare. Hennes föräldrar bestämde sig därför för att aldrig mer åka utomlands eftersom de känner att de aldrig kan överträffa deras legendariska Londonresa.

Idag är Sofie också en Gothare. Mest för att hon inte vill vara en Svenne som alla andra och gå till jobbet varje dag. Hon är fortfarande lite trevande i hur hon ska klä sig men hennes kille, Sebastian, är desto djärvare. Han har varit Gothare mycket längre och vet hur man gör. Deras hem är också inspirerat av Goth med svarta kandelabrar, kuddar med snirkelmönster och möbler i svart matt läder.

På senare tid har dock Sofie börjat tvivla på om hon valt rätt. Är Goth verkligen jag, tänker hon. Hon har nämligen börjat tröttna på den mörka musiken och dess skamliga gitarrer. Texterna ger också en så negativ syn på framtiden. I hemlighet har därför hon börja lyssna på Sannex och Arvingarna. Den där dansbandskulturen verkar mycket roligare och det där med att gnussa, ser ju ut att vara rätt så mysigt.

Klädd som en kändis

När Jack såg Gasolin för första gången och hörde Kim Larsen sjunga "Min far var tosset, min mor var normal" i låten "Hva' gør vi nu, lille du?", var han fast. Ända sen dagen vill han vara klädd och leva som den där Gasolin-killen, Kim vad han nu heter. Någon snygg och lagom sliten keps har han inte fått tag på ännu men hatten han fick av sin farmor får duga tills vidare. Kavajen är han i alla fall nöjd med. Lagom sliten på armbågarna utan att han kan bli anklagad för att vara en historielärare. Han är ju faktiskt musiklärare, mycket coolare.

Många tycker Jack är rätt modig som törs klä sig så här. Han verkar ju inte bry sig om vad andra tycker utan bara följer sin egen stil. Innerst inne känner han sig lika osäker som alla andra och undrar om folk skrattar åt honom när han går ut på stan. Han har ännu inte fått till den där rätta rossliga rösten som den där Gasolin-killen hade, trots att han röker och dricker Whiskey så mycket han förmår.

Idag är han lite nedstämd efter att en av hans vänner berättade att den där Gasolin-killen dog 2018. Efter en stund kommer han dock fram till att det inte gör så mycket. Han har ju sina minnen kvar och det är ju det viktigaste. Det som är värre är att skorna har börjat skava. Skulle haft strumpor i skorna men det är ju så töntigt. Man vill ju inte framstå som en vilsen pensionär med stödstrumpor.

Skala av mössan

- Inga mössor här inne, om jag får be!
- Men jag har ju ingen mössa på mig, det är ju mitt riktiga hår.

Det var den dagen i nionde klass som hon bestämde sig. "Om de tycker att mitt tjocka hår ser ut som en mössa kan jag ju lika gärna ha en riktig på mig. Så jag kan vara en tuffing på riktigt och inte bara en tönt med tjockt hår." Därför gick hon med bestämda steg till frisören samma dag. "Skala av mössan" sa hon, och de gjorde som hon önskade. Sen den dagen är hon väldigt korthårig under alla sina mössor. För mössa har hon alltid på sig, ute som inne.

Idag har hon sin älskade mössa i fuskpäls, på sig. Den är så skön när det mer lite kyligt ute som idag. Hennes man, som har varit tunnhårig sedan tonåren, älskar också att bära mössa. Han väljer oftast en stickad dito, eftersom de är så töjbara och därför sitter bättre på huvudet. Tillsammans går de ofta och tittar efter något nytt att ha på huvudet. En vintermarknad som den här är rena guldgruvan.

När Signe och Åke var unga ansåg många att de var väldigt originella och coola, eftersom de vågade skapa sitt eget mössmode. Deras rebelliska stil har tyvärr fått sig en törn på senare tid. Det är ju liksom inte lika roligt att klä sig i mössa nu för tiden, för idag går ju varenda snorunge klädd i mössa, till och med på badstranden. Något som paret Nilsson var unika med på 70-talet.

Våga vara nöjd

Många människor är missbrukare på ett eller annat sätt. Själv har jag tyvärr utvecklat ett starkt beroende av kamerautrustning. Om jag räknar efter så har jag i mitt liv köpt 12 kamerahus, 26 objektiv, fem stativ, 8 kameraväskor, mm., mm., mm. Jag har därför nu fått professionell hjälp och ingått i ett "Gear Detoxification Program" (GDP) där jag ska lära mig att vara nöjd med det jag har. Jag nu klarat av att vara "vit" i 9 månader och jag har under den tiden också lyckas reda ut ett stort återfall där jag nästan köpte ett nytt 90mm objektiv. Hurra!

Men tänk om det är ett allvarligt misstag att bli av med sitt beroende? För så här på äldre dar har man ju upptäckt att det inte finns någon rättvisa i världen, varken när det gäller pengar eller hälsa. Jag såg t.ex. en person i Örebro som jag inte sett på jätte länge. När jag var 20 år var han drygt 30 och redan gravt alkoholiserad och för att få pengar till en Trygg-Johan tiggde han pengar av förbipasserande. Han lever fortfarande, nu dryga 70, lika alkoholiserad och fortfarande tiggande. Ett riktigt hån mot alla som skött sig men ändå dör i förtid i Corona, Cancer, etc.

Jag läste också en vetenskaplig artikel om hur hjärnan påverkas av stimuli som skapar ett beroende. Man mätte hjärnaktiviteten i olika delar av hjärnan på personer som drack alkohol, tog kokain samt spelade på enarmade banditer. Hjärnaktiviteten var den samma.

Ovanstående alternativa fakta får mig nu att misstänka att personer som drivs av ett starkt beroende lever längre än de som är nöjda med det som de har. Här är några fler bevis på min teori:

- Donald Trump. Hans drivkraft att jobba så hårt som han gör måste vara hans njutning av att få vinna samt mobba och förnedra någon.
- Maktutövare så som Putin, Nalle Puh, Biden, Lukasjenko, etc. ser ju också rätt krya ut, måste man ju säga.
- Framgångsrika företagsledare ser ju också ut att leva länge (med undantaget som bekräftar regeln: Steve Jobs). De är säkert beroende och njuter av att få stå i centrum och lyckas i affärer.
- Claes Elfsberg även om han tacklat av något sen han fick sparken från SVT.

Hjälp, tänk om jag kommer att förkorta min liv med 10 år om jag slutar köpa kameror!

Now what?

Nu har han allt. Drömbilen, lyxhuset, svindyra klockan, skräddarsydda skjortan med märkesslips och så vidare.

- Now what?

"Köp dig glad" står det ofta i de månadsmagasin för lyxprylar som han prenumererar på. Men det stämmer ju inte. Den nya Bentley'n gjorde honom inte alls glad. Faktiskt åt andra hållet istället, eftersom den krånglade redan från dag ett. Det var tydligen något med programvaran så nu står den bara där i garaget tillsammans med de andra oanvända fordonen.

Rolf är, och har alltid varit, ofantligt rik. Han kan köpa precis vad som helst, vilket han har gjort med råge. Men alla dessa prylar har inte gjort honom speciellt lycklig i alla fall. Han känner att det är något som saknas. Hans fjärde fru, som han skilde sig ifrån i höstas, sa att det är ett hjärta han saknar. Det trodde han förstas inte på, speciellt inte när en person utan hjärna kläcker ur sig det.

Rolf går nu och grubblar på om han är inne på fel spår. "Den som har mest prylar när han dör vinner", kanske inte alls är sant. Tänk om det är tvärs om? Han funderar därför på om han kanske ska flytta till Tibet och leva som buddistmunk istället. De ser så glada och nöjda ut i sina röda kläder och den där Dalai Lama verkar ju vara en rolig prick. Han har ju också en gång sagt: "Kom ihåg, att ibland inte få vad man vill är en underbar lyckoträff." Synd bara att han är så förtjust i Yorkshirepudding. Den där Dalai kommer nog inte att gå med på att utöka munkarnas diet med detta.

Det kunde varit värre

Hennes pappa var produktdesigner på Volvo i många år men hon tyckte ändå inte bilarna var så attraktiva. De amerikanska vagnarna var mycket snyggare. Buick Super Eight från 1951. Bilen som gav namnet till dollargin gillar hon mest. En cab ska det vara . En annan bil som hon också gillar är Pontiac Bonneville. Den är så förförisk lång, helt i onödan. En sån där lång blir som man med en enkelt knapptryckning, kan för handla till en cabriolet. Hela taket åker tyst och elegant ner i bakluckan. Bagagerummet innehåller bara taket som elektriskt kan tas av. Ingen plats för några väskor förutom kanske en liten ryggsäck. Det är en sådan bil hon sitter i just nu.

Men hon är inte helt nöjd. Hon sitter i sin drömbil men inte med sin drömförare. Hon vill egentligen ha en stilig man i kostym och hatt. En som gillar klassisk musik och tar henne på romantiska utflykter med bilen till några vackra utsiktsplatser. Där skulle de sedan pussas samt beundra den vackra solnedgången. Nu har hon istället en fet gubbe i framsätet. Under hans skinnväst har han en för liten T-shirt som det står "1988 Kiss on Tour" på. Han var aldrig där och såg dem den 17:e september men hans kompis köpte en tröja till honom ändå. Han var lite snyggare då och inte lika lufsig som nu och visade heller inte rövspringan när han böjde sig ner.

Kan han inte spela något ur Rigoletto istället för den där Pökvisan med Ronny och Ragge? Hon känner i alla fall att hon måste vara nöjd med det hon har åstadkommit i livet. Hon sitter ju faktiskt i en Pontiac Bonneville. Det kunde faktiskt ha varit mycket värre, tänk på hennes kompis Eva. Hon som inte ens får åka amerikanare eftersom hennes man har snöat in sig så fasligt på VW-bubblor.

I princip redan klart

Idag känner Sarah sig extra nöjd. Hon har precis skickat in sin ansökan till läkarutbildningen och är ju därför i princip redan färdigutbildad som läkare. Att hennes betyg inte är så bra, bekymrar henne inte så mycket. Hon vet ju att hon har talang. Hon har ännu inte bestämt sig för vilken inriktning hon ska ta, kanske hjärnkirurg. Bara tanken på alla roliga skämt som hon då kan dra, gör att hon känner sig helt upprymd. Nu står hon här, nöjd med sig själv, och småpratar med sin klasskamrat ifrån gymnasiet. Han har visst planer på att bli någon ingenjör av något slag men har inte kommit sig för att söka någon utbildning ännu. Ingenjör, vad är det jämfört med en läkare som räddar liv och samtidigt kan dra ett kul skämt.

Så här har det alltid varit för Sarah, i hela hennes liv. Så fort hon bara har börjat på något så tycker hon att hon redan är färdig. Det är kanske därför hon aldrig blir klar med något. Hemma i sin lägenhet står fortfarande flyttkartongerna ouppackade trots att hon flyttade in för fem år sedan. Den snygga soffgruppen står bredvid, halvt ihopskruvad. Hon känner ändå att hon har bevisat för allmänheten att hon har en talang för heminredning. Det är bara lite småfix kvar, innan hon kan bjuda hem tidningen "Sköna hem" för ett reportage.

I början, när Lisa hade flyttat hemifrån, var hennes föräldrar oroliga för henne. Hur ska det gå? Hon måste ju få ett ordentligt jobb så hon kan försörja sig och säkra sin pension. Men efter ett tag så har de insett att det går säkert bra ändå. Hon verkar ju faktiskt väldigt nöjd med sitt liv och det är det ju inte många som är. Att jobba och slita för att "göra rätt för sig" kanske inte är meningen med livet trots allt. Sarah dejtade också en kille från Östermalm som har mycket av så kallade "gamla pengar", så det kommer nog att ordna sig. Äktenskapet är ju i princip redan klart.

Den som spar han har, ingenting kvar

Det tog en halvtimme men hans mamma gav up till slut och köpte sockervadd åt honom. Trots att han bara är sex år, så vet han mycket väl hur han ska göra för att få sin vilja igenom. Systematiskt har han provat alla olika sätt och kommit fram till att den mest effektiva metoden är ett outtröttligt tjat. Ett tjat som driver hans mamma till vansinne. Han får alltid som han vill, men det måste bli bråk först.

Det är svårare när han är ute med mormor. Den tanten är en slug en. Hon lyckas på något konstigt sätt alltid få sin vilja igenom istället. Här om dagen gick de på ett konditori för att fika. Snabbt hittade Oliver en bulle som han ville ha och tänkte tjata till sig. Då svarade mormor bara, att det var konstigt att han inte ville ha den där rosa bakelsen istället som hon tänkte beställa till sig själv. Bakelsen var mycket större och såg mycket godare ut, så Oliver kom helt av sig i sitt tjatande. Oliver vet inte hur hon gör, men det är en listig tant, den där mormor.

Oliver har dock nu ett nytt problem som han måste hitta en lösning på. Lillbrorsan som är hemma tillsammans med mormor. Lillbrorsan, som är två år yngre än Oliver säger alltid uppkäftigt "Den som spar han har, ingenting kvar." Vilket innebär att han äter upp det som Oliver har gömt, för att smaska på senare. Han väger för och nackdelar för de olika alternativen som han har.

- Äta upp allt innan han kommer hem. Nä, det klara han inte. Så gott är det inte med sockervadd.
- Gömma det på en smart plats som lillbrorsan inte hittar. Nä, funkar inte heller. Sist gömde han godis under sängen som hans mamma sedan dammsög upp.
- Lura lillbrorsan att det är giftigt för småbarn. Nä, det kommer mamma bara att avslöja, förstås.

Inget av alternativen är speciellt lockande. Han får nog ta till med det enda riktiga vapen han har i kampen mot lillbrorsan. Slå honom på käften så hårt att han inte törs röra sockervadden. Sedan är det bara att skylla på att det var han som började, när mamma strängt undrar vad som pågår.

Kapitel 9

Vårda språket

Det sägs att Eskimåerna har väldigt många ord för olika typer av snö. Jag vill dock hävda att det svenska språket har mist lika många ord för att vara berusad. Mina favorituttryck är:

- Kastrullfull:
Mina tankar går direkt till familjen Pip-Larsson som livnär sig på att sälja kastruller och åker därför på en kastrull-resa. Man måste vara konstant berusad om man ska överleva detta, eller hur?
- Kalsongfull och kalasfull:
Dessa två tillstånd måste tas i rätt ordning. Först är man kalsongfull och sedan är man kalasfull, när man är ute och rullar hatt. Detta är korrekt. Tvärsom blir dock bara misär. Vem vill vara kalsongfull en vanligt tisdag?
- Pruttfull.
Det som gör detta tillstånd intressant, är definitionen. Vilken fylla handlar det om? Berusad så man inte märker att man "släpper väder"? Berusad och gasig i magen på grund av att man druckit hembränt? Berusad och oberäkneligt som en prutt?
- Bra i gasen.
Dricka alkohol går bra och köra bil med, men inte i kombination. Risken för att man krockar och krossar flaskan är för stor.
- På pickalurven.
Ett tillstånd som man bara måste uppnå i vissa situationer. Finkladd på julafton hos svärmor kräver att man är på pickalurven, hur ska man annars stå ut?

Märkte nu hur jag nu förmedlade en positiv bild av att vara berusad. För visst är det konstigt, hur vi svenskar (och resten av världen, faktiskt) förskönar det där med fylla. En fyllgubbe på film är alltid charmig och kul men i verkligheten låtsas vi ju som att vi inte ens ser dom. Tänk också på alla gånger som vi förvånat har sagt till någon bekant "Va, ska du inte ha ett glas?" trots att vi vet alla problem som alkoholen ställer till med i vårt samhälle.

Kanske är dags att börja vårda vårt språk och istället prata om sådant som är kul och trevligt på riktigt.

Ingen spärr mellan tanke och mun

Olle och Andreas är bästa kompisar och har varit det sen småskolan. Det som de fram för allt har gemensamt, är deras unika och lite skrämmande humor. De skrattar glatt och ljudligt åt samma underliga saker. Ofta säger de saker som andra blir alldeles förskräckta av. De verkar helt enkelt inte ha någon spärr mellan tanke och mun. Det ramlar bara ur dem och så skrattar de hejdlöst åt vad de sagt. Det är därför de oftast går under namnet "De där knäppgökarna".

Deras kollegor är till och med lite rädda när de tvingas vistas i deras närhet. Allt sedan den där gången då de skämtade om att Hallands Kulturhistoriska Museum borde hyra ut Bockstensmannen. "Det finns ju så många ensamma människor i Sverige som inte skulle säga nej till lite mysigt sällskap, eller hur?" Det tog tjugo minuter innan Olle och Andreas slutade att skratta och hela två månader innan någon av deras kollegor vågade äta lunch med dem igen.

Än värre var det den där gången då en kollega klagade över att några objudna gäster hade kommit på hans dotters fest. Olle låtsades att han inte förstod vad han menade och svarade istället: "Det gör ju jag hela tiden." "Det var så jag träffade min nuvarande flickvän." Det blev ett ganska tumultartat slut på den fikarasten. Nästan slaggis faktiskt, men deras chef hann som tur var avbryta det hela i tid.

De två knäppgökarna funderar nu på att starta en Youtube-kanal och sprida sin underliga humor över hela Sverige. De skulle säkert bli virala men de är lite osäkra. Det finns ju faktiskt risk att de kan bli anhållna för hets mot folkgrupp och grovt förtal.

En sån svada

”Vilken svada, att han inte kan hålla käft nån gång. Vi har nu varit här i fyra timmar och han har pratat oavbrutet.”

Bob och Rick är kusiner och har åkt till Las Vegas för att leta reda på ett lämpligt kapell för deras kusin Mary. Hon ska snart gifta sig och vill ha ett typiskt amerikanskt bröllop fast med lite extra krydda på.

- Varför inte något i Las Vegas? Kan inte ni hitta på något som överaskar mig?

Ett Elvis-bröllop står därför högt på listan av möjliga förslag. Egentligen skulle de vilja hitta ett ”Dolly Parton Kapell” eftersom Mary är en trogen fan av Country & Western. Än så länge har det inte hittat något sådant, men ”Elvis Kapell” verkar det finnas gott om. Om man ber snällt kanske de spelar ”Blue Hawaii” i Country-stil och då är saken biff.

Bob och Rick har av praktiska skäl inte umgåtts så ofta tidigare. Bob bor i L.A. och Rick i Saint Jose men för att hjälpa sin rara kusin har de lovat att göra detta ansvarsfulla uppdrag tillsammans. Ricky stormtrivs och är full med idéer medans Bob har svårare att finna sig i situationen. Han är nämligen inte så extrovert som Rick och behöver därför få ha det lite tyst ibland för att få tillbaka sin energi. Bob kämpar med sig själv för att inte förstöra deras samarbete, i denna viktiga stund. Han kniper ihop munnen för att inte bara vråla rakt ut: ”Kan du inte håll käften nån gång!”

Bob funderar också mycket på hur bröllopsmiddagen kommer att bli och hur han kan göra den så trevlig som möjligt. Han har kommit fram till att det är en sak som han måste se till, oavsett vad som än händer. Rick får inte hålla tal, för det kommer bli alldeles för långt. Kall mat är det värsta han vet.

Tvätta munnen med tvål

Ibland är farfar lite läskig. Han svär ju när han pratar i telefon. Men det får man ju inte göra, säger mamma. Då kommer man inte till himlen. Farmor säger att man måste tvätta munnen med tvål om man svär. Tänk om farfar tycker om tvål eftersom han svär så mycket. Mamma säger att jag inte ska vara rädd. Gubbar blir lite knasiga när dom blir gamla.

Ja, farfar har nog blivit lite bullrigare med åren och mycket på grund av sin nya hörapparat. Nu för tiden pratar han alltid högt i telefon, som alltid är i högtalarläge så hela omgivningen hör vad de säger. Samtalen är ofta lite aggressiva för farfar vill alltid få sin vilja igenom. Många av hans jobb-samtal slutar också med frasen "Think about that till tomorrow!" vilket innebär att någon av hans stackars medarbetare ska vara klar med allt i morgon bitti även om det innebär jobb hela natten.

Men en farfar är faktiskt rätt bra att ha ibland. För det är ju bara han som tycker det är kul att spela fotboll på bakgården, även när han gör självmål. Och det är ju bara farfar som orkar spela Uno fem gånger i rad, utan att vinna en enda gång. Det är nog rätt kul med en bullrig och knasig farfar i alla fall.

Ärlighet vara inte längst

Sten tycker inte om sin svärmor. På något sätt så känner han att hon kryper under skinnet på honom när han och hans fru är där på besök. Hon bjuder alltid på middag och allt som oftast fiskgratäng. "Det är fisk i mitten." Som om han inte visste detta efter alla dessa år. Hans svärmor är ju inte direkt en "Early adopter" som de säger på jobbet, alltså en som alltid provar på det nya som kommer. Hon är inte ens sist att prova, alltså en "Lagger" utan snarare en "Never ever". Fiskgratäng och pulvermos med crabfish har hon serverat så länge han minns, vilket är ganska länge eftersom han träffade sin älskade fru redan i tonåren.

Han funderar ofta på om man verkligen måste tycka om sin svärmor. Men sånt pratar man ju inte om, ifall man vill hålla ihop äktenskapet. En gång råkade han svara ärligt på hennes uppmaning: "Om du tyckte det var gott, så tar du mer!" Då han svarade: "Så gott har det aldrig varit!" blev det minst sagt en tryckt stämning i köket, som varade ända tills de åkte hem den där sorgliga kvällen i november.

Sedan den dagen har hans relation till svärmor blivit än mer komplicerad. Spelar ingen roll hur många gånger han ber om ursäkt och förklara att det var tänkt som ett skämt. Hennes röst är i alla fall kall som is när hon tilltalar honom. På senare tid säger han därför inte så mycket när de är på besök, rädd för att förvärra situationen ytterligare. Det är hans fru som får stå för snacket och han beundrar henne mycket för detta. Aldrig händer det att hon hamnar i samma situation. Inte ens när det är hemma hos hans mamma och pappa, som minst sagt har en snorkig attityd till den som tog deras son ifrån dem.

Sten känner att han aldrig kommer att behärska det där med att mingla, trots att han jobbar som lobbyist.

Kapitel 10

Man vill så gärna

Har ni sett på TV att det finns ett antal personer som har ägnat sitt liv åt att hitta Bigfoot? Till sin hjälp har de gjort horn som de blåser i för att locka fram varelsen. Det som är det mest konstiga i det hela, är att man vet hur dess lockrop låter, trots att ingen levande människa har träffat Bigfoot. Alltså, hur kan man känna till Bigfoot's lock-läte?

Men egentligen kanske det inte är så konstigt att man ägnar sitt liv åt denna typ av handgripliga saker. Många andra saker har ju blivit så förbaskat komplicerat nu för tiden. Speciellt om man börjar ifrågasätter något som anses vara självklart. För att ni ska förstå, har jag här en lista på några saker som det är tabu att prata om eller ifrågasätta i dagens Sverige.

- Hundar.
Jo faktiskt, ingen får lov att tycka illa om en ~~bajs-sniffande och dreglande~~ liten jycke. Visste ni förresten att grannens hund faktiskt heter Jycke. En pytteliten hund som tar 72 steg när människan tar ett. Lätt-rastat må jag säga. Vaffa, vaffa, vaffa.
- Religion.
Att fråga sig om Påven har en rolig hatt, är ok, men där går gränsen. Allt annat kommer att göra så du får brinna i helvetet i oändlig tid. ~~Har ni t.ex. tänkt på att det verkar ta ca. 2000 år för att få en religion accepterad, hur korkad den än är. Det är nog därför Scientologerna fortfarande är ifrågasatta.~~
- Zlatan.
Klart grabben ska spela i landslaget ~~även om han inte är nåt vidare på att vara en lagspelare.~~ The God has returned!
- Jantelagen.
Gäller speciell vissa pengar. "Gamla pengar" är ju som ni vet finare än nya, ~~av någon konstig anledning.~~ Att själv jobba ihop en förmögenhet, är tydligen inget man ska skryta med. Är det möjligt Tjabo med familj som har lagstiftat detta?

För att inte råka mer illa ut än jag redan är, ska jag därför nu ägna mig åt att bevisa att jorden är platt.

Modigare än vanligt

Corvetten står där och blänker fint i eftermiddagsljuset. Det är en Stingray från 1971, en Targa. Den kostade en förmögenhet trots sitt dåliga skick. Ove fick till och med bygga om garaget för att kunna plocka isär bilen och svetsa all rost. Många tycker att han har varit väl pedantisk i sitt arbete men han håller inte med. Om man ändå gör sig besväret att plocka isär bilen är det väl lika bra och renovera alla delarna ordentligt innan man sätter ihop den igen. Nu, så här tusen arbetstimmar senare, känner han att det har varit värt allt besvär. Bilen är i skick som ny, så hon borde vara imponerad. Han hoppas också att detta ska göra att hon nu blir intresserad av honom på alvar.

Gertrud har alltid varit intresserad av Ove. Faktiskt ända sedan de gick i samma klass i grundskolan. Hon vill inget heller än att de ska bli ett par men hon törs helt enkelt inte stöta på honom. Tänk om han inte tycker om henne och därför ger henne korgen. Hon ser att han har köpt en ny och väldigt snygg bil. Skvallret säger att han gjort hela renoveringen själv, vilket gör henne ännu mer imponerad. Själv har hon inte åstadkommit så mycket i sitt liv. Hennes självförtroende är därför inte riktigt på topp.

Men nu sitter de i alla fall här på trappan och småpratar. Idag är det av någon underlig anledning lättare än vanligt. Orden flyter så obekymrat ur deras munnar. Kanske det är något i luften idag ändå? Kan det vara den ovanligt varma vårdagen som gör att de känner sig lite modigare än vanligt? Vi får hoppas att de blir ett par till slut.

Victims

Visst är det svårt att göra lökiga saker när man ska vara cool? Det känner i alla fall David och Åsa när de går på den guide runturen i Gamla Stan i Stockholm. David och Åsa är hårdrockare och älskar att klä sig som sådana. De älskar också att resa men är lite för fega för att utforska nya platser på egen hand. De provade en gång men det hela slutade i att de fick åka hem igen från Arlanda eftersom de inte hittade fram till flygplanet i tid.

Efter den fadäsen har de valt att bara åka på bussresor, där det ingår en guide som kan hjälpa dem när det går snett. Deras klädsel och högljudda sätt, är rätt skrämmande i början för de andra på bussen. Men efter en stund så märker de andra passagerarna att de inte är så farliga, utan är riktigt kunniga och intresserade. Ibland blir det till och med en riktig familjär stämning på bussen och det har ibland hänt att de skrålar tillsammans till Victims dunderhit "Divide & Conquer".

De tycker att åka på turistresa med buss är lite skämmigt. Men de vill ju så gärna se sig om i världen för att ha något att skryta med för sina vänner. De väljer därför sina bussresor med omsorg, så att de inte riskerar att möta någon de känner. Det känner ofta att de är offer för dessa omständigheter och det är nog därför de gillar bandet Victims så mycket.

Kan inte ångra sig nu

Catrin är mycket envisare än många tror. Hon ser ut att lyssna på andra när de kommer med alternativ, men i själva verket har hon för länge sedan bestämt sig. Samma sak var det idag, när hon låtsades lyssna på sin man. Han rådde henne att ta bussen ner på stan eftersom det ska regna ganska kraftigt idag. Men hon kan helt enkelt inte tänka sig åka buss med kreti och pleti, så därför får det bli cykel. Egentligen skulle hon vilja åka bil men den har hennes man sålt, eftersom det var en sån där smutsig dieselmotor i den.

Bor man på Söder i Stockholm så måste man leva som en sådan, säger han. Vara vegan och odla groddar på balkongen. Brygga kaffe med en enkel tratt och filter av märket Melitta. Klä sig i någon annans gamla kläder, vintage heter det visst. Allt det här står henne upp i halsen men hon kan inte erkänna att hon valt fel. Vad ska hennes kompisar säga?

Om jag cyklar snabbt blir jag inte blöt, tänker hon. Men ack så fel hon hade och inte kan hon ångra sig nu när hon passerat Slussen. Vilket nederlag. Som när hon köpte den där Champagnen som hon inte ens fick upp korken på. Hon får helt enkelt handla extra länge på den där förbannade secondhandbutiken, för att torka. Men vem vet, det kanske är idag som hon bara struntar i allt och går och lyx-shoppa på NK. En fläskig hamburgare kanske också slinker ner.

Pinsam forskning

Emily och Jane är australiensiska forskare från det kända Parkes-observatoriet. De har åkt till Oslo för att bland annat strosa på Karl Johan samt ta en titt på deras fina operahus. Väl framme vid operan upptäcker de att en av deras norska forskarkollegor också är där. Det är därför de låtsas att de studerar operahusets vägg så i detalj.

- *Har han gått än?*

- *Tror det, men jag törs inte vända mig om och kolla.*

Speciellt skämmigt är det för Emily för det var hon som var tvungen att sätta sin namnteckning på den där forskarrapporten. Att tvingas erkänna att man har forskat på något i flera år som sedan visade sig ha en banal förklaring, är jobbigt. Signalen som det stora teleskopet uppfattade kom inte från yttre rymden utan från mikrovågsugnen i lunchrummet. Egentligen var det varken Emily's eller Jane's fel att det blev så här, utan deras envise professor. Men en professor har ju aldrig fel så de fick ta smällen istället.

Så här har det alltid varit i deras liv. De hamnar ständigt i situationer där de måste gömma sig för att undvika pinsamma möten. De har nästan blivit proffs på detta. Det finns nog ingen som kan rota så noggrant i väskan för att undvika ögonkontakt med någon annan besvärlig person i kassakön. De har under en tid funderat på om de kanske kan skriva en forskarrapport om det istället. Kanske är det den här incidenten som får dem att göra slag i saken.

Avleda uppmärksamheten

Jag kan inte sluta fascineras av hur det fungerar i sportvärlden. Jag har t.ex. under en tid kollat hur många av hockeyspelarna (damer som herrar) som börjar sin mening med "Naämen, ..." när det intervjuas. Och statistiken är slående, 87%. Kolla själva och rapportera er statistik!

Men det som verkligen har fascinerat mig är varför man bara filmar (alltså låtsas att en motståndare har gjort en illa) i fotboll och inte i andra sporter? Tänk vad roligt det vore om man filmade i följande sporter:

- Skidskytte. Jag fick en rikoschett i benet, buhu.
- Cricket. Han drog i min tröja så jag ramlade, buhu.
- Boxning. Han slog mig under bältet, buhu.
- Gång. Han gick på min fot, buhu.

Men vad är egentligen anledningen till att man filmar i fotboll över huvud taget?

- Planen är så stor så man tror att domaren annars inte ser.
- Fotbollsspelare har alldeles för snälla morföräldrar, som köper glass åt dom när dom gör sig illa.
- För att en fotbollsmatch är indelad i första och andra halvlek. D.v.s. allt är ju bara en lek i alla fall, så va faen.

Sen är det den där sista mest svårbesvarade frågan: Vem var det som började? I backhoppning var det ju Janne Boklöv som började med V-stilen och Fosbury som floppade höjdhoppet till en ny nivå. Konstigt bara att en sådan succé egentligen är slang för något misslyckat? Var det kanske ett bad-ass till fotbollsspelare vid namn Ernst Pedro Filming som lyckades ta sitt lag till en högre division på 30-talet med sin nya spelstil?

Men istället för att grubbla kanske man ska gå all-in själv och börja filma på jobbet. Kanske är det ett otroligt vinnande koncept när man råkar i knipa på ett möte eller liknande. "Naämen det var ju Anders som petade en penna i mitt öga. Det var ju därför jag råkade säga att du är en dumskalle."

Hundar och annat motbudande

Lisa tycker verkligen inte om hundar och hon undrar ofta över varför det är så kallade djurvänner som har hundar. Dessa personer säger ofta att hunden är människans bästa vän men tacka fasan för det, hundarna har ju inget annat val än att vara lojala. För börjar dom protestera och bråka blir dom strängt tillrättavisade och om det är väldigt allvarligt till och med avlivade. Ingen skulle ju ha sitt barn i strypkoppel som man drar åt när tillrättavisning behövs. Än mindre tillåta toalettbesök på bestämda klockslag.

Det som hon tycker är jobbigast är att hundägare inte heller verkar ha någon förståelse alls för att man kan tycka att hundar är äckliga. Inte ens när de dräglar på ens byxor, sniffar en i rumpan eller försöker para sig med ens ben.

”- Men han som är så söt, utenuttegnutte.”

”- Vaffavaffavaffavaffavaffavaffa.....”

De flesta tror att hon helt enkelt är rädd för hundar och erbjuder sig därför att låna ut sin hund till henne så att hon kan komma över sin fobi. Ibland brukar hon då komma med några obekväma motfrågor: ”Skulle du pussa din respektive direkt efter att hen nosat på en bajskorv på cykelbanan, eller ännu värre, i rumpan på grannen?” Konstigt nog har det aldrig gett den reaktion som hon hoppades på.

Hon har på senare år förstått att det är förbjudet att inte tycka om hundar som svensk medborgare. Verkar vara samma grej med katter föresten. Hon har därför stängt ner sin kampsida på Facebook och raderat alla tweets där hon uppmanar till kamp för att kriminalisera sällskapshundar. Det enda sättet hon nu använder sig av, för att slippa frotera sig med hundar, är att säga att hon är pälsallergiker. Det verkar de flesta hundägare i alla fall respektera.

Kurragömma

Ali Stenqvist, LKAB's störste och mest okände smitare. Han har jobbat i Kirunagruvan i 22 år nu utan att ha behövt göra ett enda handtag. Han gör det skickligt och nästan obemärkt genom att ständig smita undan och gömma sig, för att sedan vid dagens slut komma fram och stämpla ut. Allting började med en liten vit lögn i hans CV, där han skrev att han var expert på sprängning. Egentligen vet han inte ett dyft om hur man gör och nu, efter alla dessa år, är det på tok försent att erkänna allt.

Hans mamma kom från Indonesien mest av en slump. Hon skulle besöka en släkting i Schweiz, men det blev nåt missförstånd på resebyrån när hon köpte biljetten. På Arlanda träffade hon hans pappa som vänligen förklarade att hon kommet till Sverige istället. På stående fot beslöt hon sig för att stanna kvar med honom, istället för att åka vidare till sin släkting. Att han doftade väldigt gott var också en mycket starkt bidragande orsak. Ali's pappa var nämligen handelsresande i herrparfumer.

Idag är Ali's föräldrar tyvärr döda, så han måste klara sig helt på egen hand, vilket han faktiskt gör med bravur. Han har till och med börjat praktisera sina kurragömmakunskaper på den lokala sjukvårdsinrättningen i staden. En bra läkare är ju som alltid, väldigt svårt att få en tid hos nu för tiden. Det enda han ännu inte har lyckats hitta är en kvinna att dela sitt liv med. Men vem vet kanske det sitter en dag någon likasinnad i en av alla hans fiffiga gömställen.

Beroende av rulltrappor

Tobias är i köpcentrat varje helg med sin flickvän. Inte för att handla utan för att åka rulltrappa. Tobias älskar att åka rulltrappa. Det är som en drog för honom. Han kan bara inte låta bli. När hans burdusa kompisar påstår att "livet går ut på att supa, knulla och åka hiss", replikerar han alltid "Rulltrappa inte hiss. Bara rulltrappa!"

När han var liten bodde han i ett litet samhälle på landet. Ett par gånger om året åkte han med sin mamma och pappa till det stora varuhuset i stan. Han hoppades varje gång att de skulle åka rulltrappa men hans mamma tyckte det såg så konstigt ut så de tog alltid hissen istället. När han väl flyttade hemifrån hade han därför mycket att ta igen på grund av sina försiktiga föräldrar. Speciellt att åka rulltrappa.

Här njuter han av fulla drag. Ofta hittar han på ursäkter för att få åka några gånger till. Ibland springer till och med baklänges upp och låtsas att han bara gjorde det av misstag. Han är lika beroende av detta som en narkoman är av knark. Han hoppas att han aldrig blir ska bli ertappad så han blir tvungen att avslöja sitt rulltrappsberoende.

Vill inte bli avslöjade

De tre vännerna älskar att titta på andra som gör misstag. Speciellt saker som de aldrig skulle klara av själv. De åker därför ofta till t.ex. campingplatser, skidliftar och båthamnar, bara för att stå där och titta. Men slussning är deras favorit. Den stressade situationen gör ofta att den ovane gör många klantiga saker. Ibland kan det till och med bli slaggis.

Att klaga på hur klantiga andra är gör de egentligen bara för att skydda sig själva från att bli avslöjade. Ingen av dem är nämligen speciellt praktiska. En gång försökte Rune byta glödlampa i köket men efter en timma förstod han vad det där med "tummen mitt i handen" innebar. Asta, hans fru, har också en gång provat på att odla blommor på balkongen men att få så kallade "gröna fingra" var alldeles för svårt. Deras väninna Kicki är faktiskt rätt så häändig. Hon är inte alls med för att skratta åt de som slussar, utan bara för att fnissa lite i smyg åt sina klantiga vänner.

Efter slussbesöket ska de åka hem Kicki och titta på filmen "Sällskapsresan" för 37:e gången. Han är ju för klantig den där Stig-Helmer.

Dansa förbi alla problem

Jag har alltid önskat att kunde dansa, speciellt som Rick Ashtley eller lika enkelt coolt som Claes Göran Malmström när han sjunger "Det börjar lukta kärlek banne mig". Jag känner dock att det är lite för sent att börja med det nu, i min ålder. Om jag hade börjat dansa redan som liten kanske jag hade haft ett annat självförtroende, men nu skulle jag nog inte klara av en sådan stor förändring i mitt liv. Jag tror nämligen att förändringar är människan värsta fiende. Varför skulle vi annars spela samma julmusik vart enda år. Förra veckan lyssnade jag, i vanlig ordning, på Radio P4 Örebro. Där ville de att man skulle ringa in och önska sig en julsång. Den första som ringde in var en tant i övre medelåldern som önskade "Tänd ett ljus". Den mest spelade jullåten i Sveriges historia. Man kan undrade om hon var rädd att den inte skulle spelas tillräckligt många gånger i år.

Jag har också upptäckt en annan intressant sak som händer vid jul. Av någon outgrundligt anledning fortsätter vi att spelar samma gamla jul-låtar även om de kanske inte är så PK längre. I Lennon's julsång "Happy Xmas (War is over)" sjunger John "For black and for white. For yellow and red ones. Let's stop all the fight". Det är ju ungefär lika PK som när Pippi Långstrump letar rätt på Indianer genom att följa deras röda fotspår. Men i Sverige spelar vi den ändå!

Men jag har förstått att det finns personer som verkligen vet hur man utnyttjar kraften i en populär julsång. En av dem är Bob Geldof. Det är ju han som skrivit "Do They Know It's Christmas?" även om han redan då visste att svaret var nej. För vad jag vet så bekänner sig de flesta fattiga människor i Afrika, till Islam. Jag tror därför att följande dialog utspelade sig på skivbolaget Phonogram 1984.

- Bob, you can't call the song like that. Most of the poor people in Africa are muslims.
- Shut up and be happy. It will sell and make us rich!

Jag läste också på Wikipedia att Bob har varit så smart så han har kört Band Aid fyra gånger. Senaste gången var 2014 då man samlade in pengar i samband med ett utbrott av ebola. Det som jag tycker är det riktigt intressant här, är att i december 2014 var det en person (som överlevde efter att ha varit smittad av ebola) vid namn William Pooley som beskrev låten som "cultural ignorance" och "cringeworthy". Bob Geldof's svar blev kort och gott "It's a pop song, relax. And those who are critical of the lyrics can fuck off."

Bob kanske har rätt. Det kanske bara är att dra på sig sina gyllene skor och med musikens hjälp dansa förbi alla problem och förutfattade meningar. Om du inte gillar vad jag hålla på med, kan du "Fuck off".

Douchebag

Tina Charles sjöng 1979 "Oh, I love to love. But my baby just loves to dance, he wants to dance. He loves to dance, he's got to dance." Hon har alltid identifierat sig med den låten även om hon är som killen i låten. En gång i tiden var hon svensk mästare i discodans. Egentligen ville hon dansa äkta disco, som partner till John Travolta i Saturday Night Fever. Det är ju så man ska göra och inte det där moderna, frenetiska skuttandet som bara kräver bra kondition för att vinna. Hon älskar att vicka på höfena i en förförisk klassisk discodans.

Det var hon som valde musiken när de skulle dansa till minnet av offren från Tsunamin i Thailand. Det kanske inte var så smart att välja "Stay' in alive" med Bee Gees men hon kunde inte motstå. Det är ju en så bra låt. Nu är hon utesluten ur danssällskapet, trots sina erfarenheter. "Inte kan vi ha med en sådan person i vårt välkända sällskap. Hon solkar ju ner vårt rykte."

Nu jobbar hon inte längre som danslärare, utan åker runt på marknader och säljer nybakt bröd tillsammans med Peter. Han dansar ibland när han bakar. Det syns att han kan röra sig till musik. Det ser hon med sin erfarna blick. Han vickar på rumpan på det där vältränade sättet. Hon misstänker att han gymmar till musik och tar några danssteg mellan övningarna, med "Earth, Wind & Fire" i sina earpods. Peter är rätt snygg. Synd bara att han är en sån jävla douchebag.

Aldrig lokförare

Alla suckar, tittar och undrar varför tåget aldrig kommer, men inte Olle. För han är intresserad av dansaren som står där borta- Han rör sig så coolt till musiken som han spelar i sin högtalare. Han hoppas tåget inte kommer än på ett tag.

Olle vill också kunna dansa till musik på det där sättet. Pappa och mamma tycker inte att dansare är ett riktigt jobb. Men det bryr sig Olle inte om. Han ska bli det i alla fall när han blir stor. Storebrorsan är helt insnöad på att bli lokförare. Titta bara på hur han spanar efter tåget. Han vill så gärna se en skymt av föraren när tåget åker förbi. Aldrig tänker han bli lokförare, brandman eller polis. Han ska bli dansare och dansa till alla de stora artisterna. Inge balett, bara cool dans ska det vara.

Ändrade dansplaner

Han står här upp på Svampen i Örebro och långt där nere ser han att alla går på turnébussen och åker iväg utan honom. Laholm Square Dancers är seriös dansförening som har dansat på många ställen landet över. Den här gången har de varit på Conventum i Örebro och visat upp sina kunskaper. På vägen hem skulle de bara stanna till för att ta en titt på Örebro's stolhet, Svampen innan de skyndsamt måste åka vidare till Laholm. Det var lite trångt i hissen men alla kom upp för att beskåda utsikten en kort stund. De kom överens om att de skulle stanna en timma men i själva verket blev det tydligen bara en halvtimma. Varför var det ingen som informerade honom om de ändrade planerna?

Han misstänker att det har med de amerikanska dödsfallarna att göra. Death Metal Square Dance kanske var ett misstag. Han fick idén när han övade inför SM och råkade sätta i fel skiva i sin gamla CD-spelare. Det tog hela tio minuter innan han märkte det eftersom han var så koncentrerad på alla knepiga danssteg. Kanske detta är det där unika som vi alla har letat efter, tänkte han och valde ut några passande låtar som han tog med till dansträningen samma kväll. Ingen sa något rätt ut men han kände hur de tog ett tydligt avstånd från honom och hans ideér.

Nu står han här och funderar på vad han ska göra. Att ta sig hem till Laholm för egen maskin är helt otänkbart. Det kanske är nu som han ska ditcha square dance och konvertera helt till att bli en Death Metal Rockare, istället? Graula kan han ju redan och headbangingen blir nog bättre bara han låter håret växa lite till. Det får helt enkelt bli Stockholm istället!

Dansa med självförtroende

Sixten kommenterar alltid alla inlägg han ser på sociala medier där någon sjunger eller dansar. Ju sämre klippet är, desto elakare kommentarer. Många kallar honom för nät-troll, men själv tycker han bara att han gör en god gärning. Folk som inte har nån talang måste få reda på det innan de skämmer ut sig för resten av sitt liv och med djup depression som följd. Den egentliga orsaken till att han kommenterar alla dessa klipp är att han är så fruktansvärt avundsjuk på att de visar upp något som han själv aldrig skulle klara av.

När Sixten var liten ville hans pappa att han skulle dansa balett som farbror August. August var väl egentligen igen bra balettdansör men alla talade så beundrande om honom. Sixtens pappa ville att alla skulle prata beundrande om hans son också, för att på så sätt bevisa att han i alla fall lyckats med något i sitt mediokra liv. Sixten blev förstås utkastad redan efter andra lektionen i balettskolan. Inte för att han var oduglig utan för att han var så fruktansvärt envis med att bara dansa till discomusik. När han kom hem den kvällen och såg besvikelsen i hans pappas ögon, slutade han dansa helt och övergick istället till att dagdrömma.

Så här många år senare drömmer Sixten om att han är en känd skådespelare som är med i en "Ben Stiller film". Ni vet en sån där film där alla dansar till en legendarisk discolåt i slutet. Här om dagen drömde han att han var med i filmen "En natt på museet". När slutscenen drog igång var det han som var i focus. Hans coola danssteg till September med Earth Wind & Fire, fyllde allas hjärtan med beundran.

- Hur kan han sväva så där lätt och ändå taktfast över golvet?
- Ett sådant självförtroende kan bara komma utifrån att han har koll och ordning på sitt liv.

Slutord

Jösses

Lars Winnerbäck sjunger ju i sin låt "Jag får liksom ingen ordning på mitt liv". Det passar rätt bra in på mitt eget liv också och på den här boken. Allting i en salig röra och inte har man blivit nåt klokare med åren heller. Men kanske är det att sätta alltför stora krav på sig själv. Det kanske räcker med att man har ordning i strumplådan.

Men ett bra slutord ska jag väl ändå få till. Det krävs ju alltid när man skriver en sån här bok. Men går det verkligen att sammanfatta all den här smörjan jag skrivit, i ett enda ord? All den ångest och konstiga tankar som jag försökt sätta ord på. Jo, det finns faktiskt ett ord som sammanfattar allt: "Jösses".

Människor med koll

En bok om konsten att få ordning på sitt liv

När jag är ute och promenerar på stan eller sitter på ett café så ser jag ofta personer som ser ut att ha sån ordning på sitt liv och allt som hör där till. Ni vet, personer som sticker ut lite från mängden på grund av sitt utseende, klädsel, eller helt enkelt sin attityd. Och i samma ögonblick som jag ser dessa fantastiska människor blir jag också fruktansvärt avundsjuk. Varför ser inte jag ut så där? Varför gör inte jag så? Varför har jag inte sån koll på mitt liv? För att skydda min vacklande självkänsla önskar jag också i samma stund att alla dessa fantastiska människor bara har en tunn fasad av självsäkerhet som döljer ett ännu osäkrare inre, än vad jag har. Jag fantiserar därför ofta ihop historier om dom där de blottar sina brister och på så sätt får mig istället att framstå som den som har koll.